1 december 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 48

SJORS
van de Rebellenclub

St. Nicolaas liedjes

Uitslag prijspuzzel nr. 21

De oplossing van de puzzel luidt:

P	O	E	L	I	E	R
P	L	U	V	I	E	R
M	A	A	N	D	A	G
V	L	I	N	D	E	R
S	P	I	T	T	E	N
L	U	C	I	F	E	R
T	A	M	B	O	E	R

Van linksboven naar rechtsonder en van linksonder naar rechtsboven lees je de woorden *planter* en *tuinder*.

Hier zijn de prijswinnaars

De hoofdprijs, een paar rolschaatsen, is voor:

LILIAN TIMMER, Rapelenburglaan 36, Eindhoven.

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Bennie van Toor, Hugo de Grootstraat 18, Purmerend.
Teddy Wagenaar, Benedenweg 48, Sint-Pancras (N.-H.).
Suzanna de Zutter, Boerderijstraat 35, Gent, België.
Evert Evers, Wilgenstraat 16, Nieuwolda (Gr.).
Peetje Koelewijn, Westdijk 12, Spakenburg.
Leni Bouwense, Middenstraat 4, Kats.
Jan Duinsbergen, Arnhemseweg 86, Leusden.
Sientje Fennema, Hoofdstraat 15, Leens.
Roelie Gerressen, Reigerstraat 32, Arnhem.
Marjan de Haas, Voorburgstraat 126, Rotterdam.
Herman van de Berg, Kroonsteeg 6, Utrecht.

Derde prijs, een vierkleurenpotlood:

Hennie Dissel, Akker 41, Driebergen.
Jozef Engelen, Noord-Ooststraat 1, Schaesbergen (L.).
Keesje van Herden, Slagboomstraat 1, Rijswijk (N.-Br.).
Janneke Langendoen, Trompstraat 2, Loosduinen.
Rudy Gebbink, Zeehaenkade 10, Utrecht.
Aagje Sack, Grotestraat 61, Veen (N.-Br.).
Kees Schuurman, Claes de Vrieslaan 129a, Rotterdam.
Cor van Oosterom, Voordijk 7, Abcoude.
Ansje Mestebeld, Wilhelminastraat 104, Amsterdam.
Cobi Kleppe, Noordhoek 2, Poortvliet.
Willie Coenen, Looimolenstraat 20, Sittard.
Vonnie Wolters, Oosterend 14, Laren (N.-H.).

Vierde prijs, een boek:

Klaas Nederlof, Zanddorp 79, Middelburg.
Trijntje Pepping, Scheperijweg 14, Gieten (Dr.).
Luusje van Stokhem, Multatulistraat 63, Den Haag.
Roelof Maring, Hooiweg 60, Paterswolde.
Greta Staal, Noord-Vliet 71, Leeuwarden.
Maarten Klopper, Ruysdaelkade 97[1], Amsterdam-Z.
Thys Raymond, Koningin Elizabethstraat 62, Wilrijk.
Dinie Riesebeek, Enkstraat 92, Raalte (Ov.).
Nico 't Hooft, Voorstraat 21, Numansdorp.
Harry Baas, Schaepmanstraat 1, Borne.
Wiel Gatzen, Dr. Mathijssenstraat 35, Venlo.
Lidia Quadvlieg, Maarstraat 32, Terwinselen.
Henri Weijenborg, Verl. Hoflaan 91, Arnhem.
Yvonne Hoogland, Robert Fruinstraat 31, Rotterdam.
Harry Dol, Rijnlaan 113, Utrecht.
Mientje van de Schoot, Korenstraat 21, Moergestel.
Adri Dijkhorst, Noorderstraat 5, Baarn.
Siepie Hoekstra, Raadhuiskade 59, Wildervank.
Annelies Horsten, Violierstraat 14, Eindhoven.
Lilianna Leysen, Schoenstraat 88, Borgerhout, België.
Bouke de Roos, Wildveld 23, Surhuisterveen.
Rietje de Bruin, Bloemfonteinstraat 26, Den Haag.
Elsje den Boer, Kamperfoeliestraat 123, Den Haag.
Gerard Buitenhuis, Sprengenweg 4, Epe.
Gerda Roodt, Moddermanstraat 2, Alkmaar.

Ziekenlijstje

Mieke Voets, Willy Rieserrijk, Gré Duivesteijn en *Finy Kuiken* zijn alle vier vijftien jaar oud. Zij liggen in het sanatorium Berg en Bosch in Bilthoven, Mariapaviljoen, afdeling II, hal 1, en ze zouden graag wat post ontvangen. Tevens vragen ze om foto's van Cliff Richard en Robertino. Wie maakt deze vier vriendinnen blij?

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Thera Savelberg (15), Veeweg 20, Meerssen (L.) zoekt een correspondentievriend of -vriendin van vijftien of zestien jaar • *F. W. Janssen (16), Heiweg 20, Malden*, wil graag corresponderen met een meisje van zestien jaar uit Londen. Wie helpt hem aan een adres? • *Margriet Keijsper (14), Kerklaan 63, Akersloot*, zoekt een correspondentievriend van ongeveer vijftien jaar • *Henk van Wijk (16), Purmerweg 67, Amsterdam (Nieuwendam)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd • *Jan Drenthen, Q 121 Keiendorp, Post Slagharen (Ov.)*, wil graag een complete schriftelijke accordeoncursus overnemen van iemand, die uitgestudeerd is. Wie kan Jan helpen? Graag eerst schrijven.

Waar komt die naam vandaan?

Mausoleum

Het woord mausoleum, dat praalgraf betekent, komt van koning Mausolus, die van 377 tot 353 voor het begin van onze jaartelling regeerde over een streek in Klein-Azië. Toen hij gestorven was, liet zijn weduwe, koningin Artemisia, in Halicarnassus een reusachtige graftombe te zijner nagedachtenis bouwen. Dit monument behoorde tot de zeven wereldwonderen. Het is later door een aardbeving verwoest. Resten ervan zijn te bezichtigen in het Brits Museum in Londen. Naar aanleiding van dit graf van koning Mausolus worden praalgraven mausoleums genoemd.

BETSY

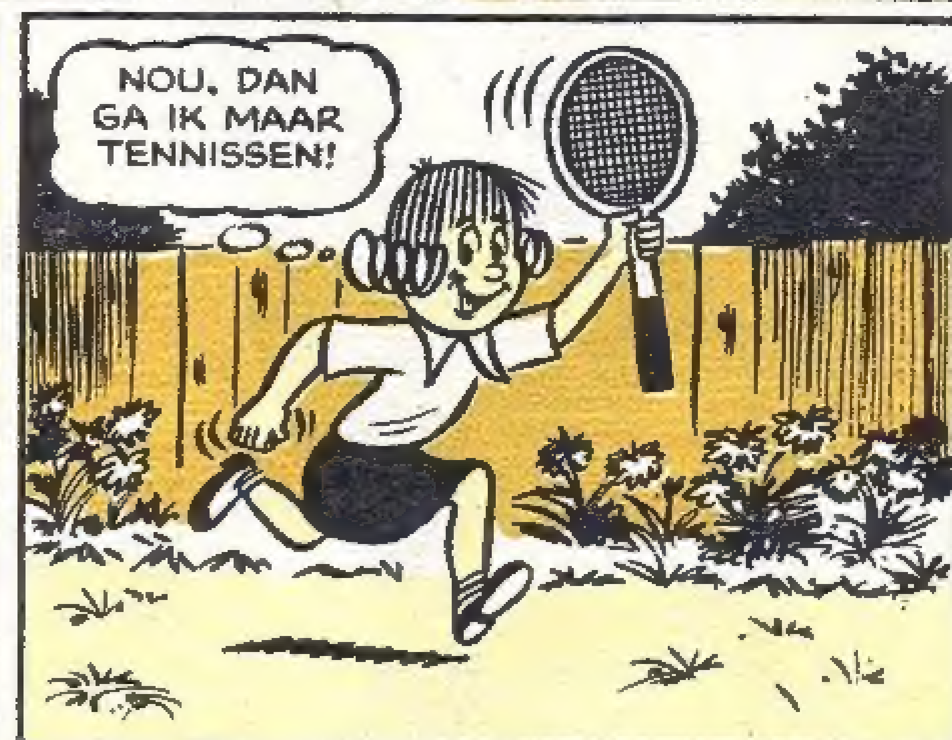

HALLO, LUI, IK ZIT LEKKER BIJ DE TELEVISIE!

GA TOCH IETS DOÉN! STEEDS MAAR VOOR DIE T V ZITTEN IS ONGEZOND!
KLIM

LATER
BETSY IS ZO STIL! IK VRAAG ME AF WAT ZE UITVOERT!

AU!
BONS
KRAK

WEET JE NIET IETS BETERS DAN GEWICHT-HEFFEN? DAT IS NIETS VOOR JOU!

NOU, DAN GA IK MAAR TENNISSEN!

HIER IS WIMBLE-DON! JUFFROUW BETSY IS OP WEG NAAR HET KAMPIOENSCHAP!

BANG
RINKINK

WAAROM BEN JE TOCH ZO WILD? GA IETS ANDERS DOEN!

DIT IS BETER!
BALLET

NU DIE MOEI-LIJKE DRAAI...

BAH, IK GELOOF DAT IK HET NOOIT LEER!
BALLET
BONK
KRAK

BONK
BANG
KRAK
ER IS MAAR ÉÉN MANIER OM TE ZORGEN DAT BETSY ZICH RUSTIG HOUDT!
BONK

IK MAG WEER LEKKER BIJ DE T V ZITTEN!

De man van staal

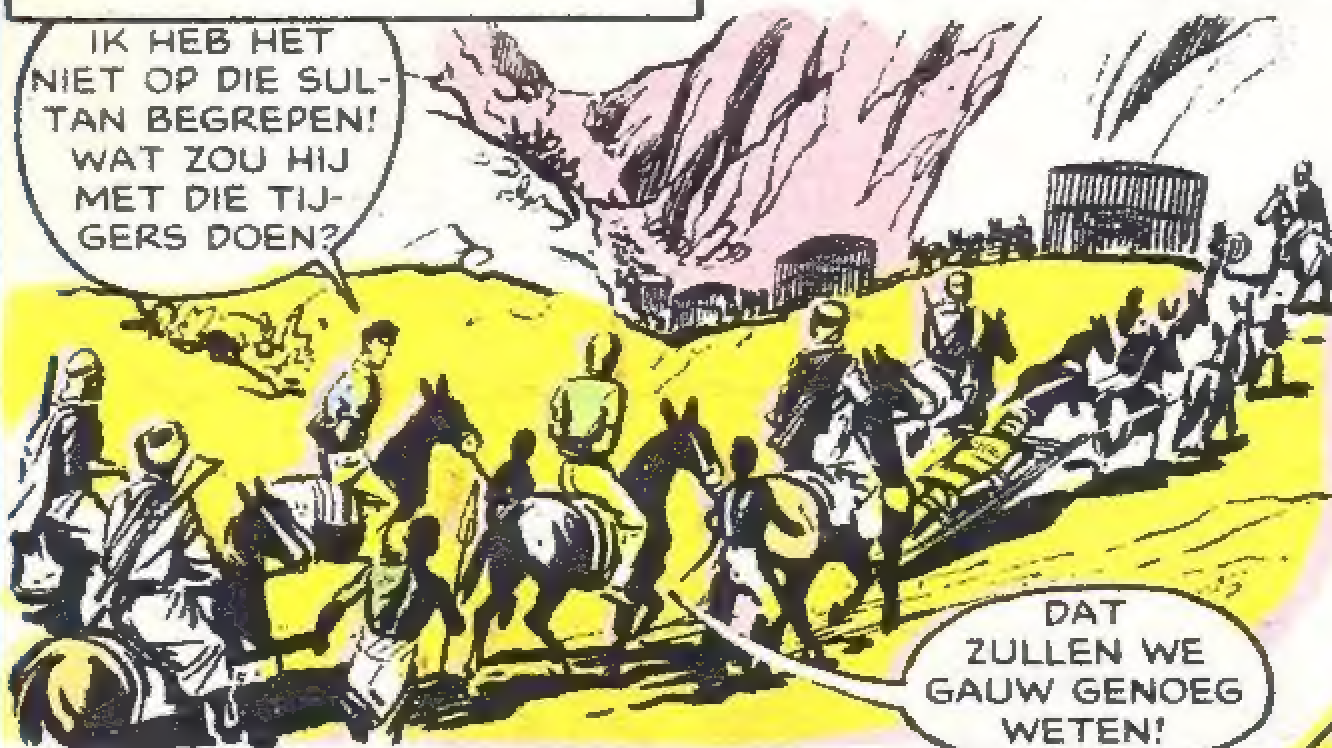

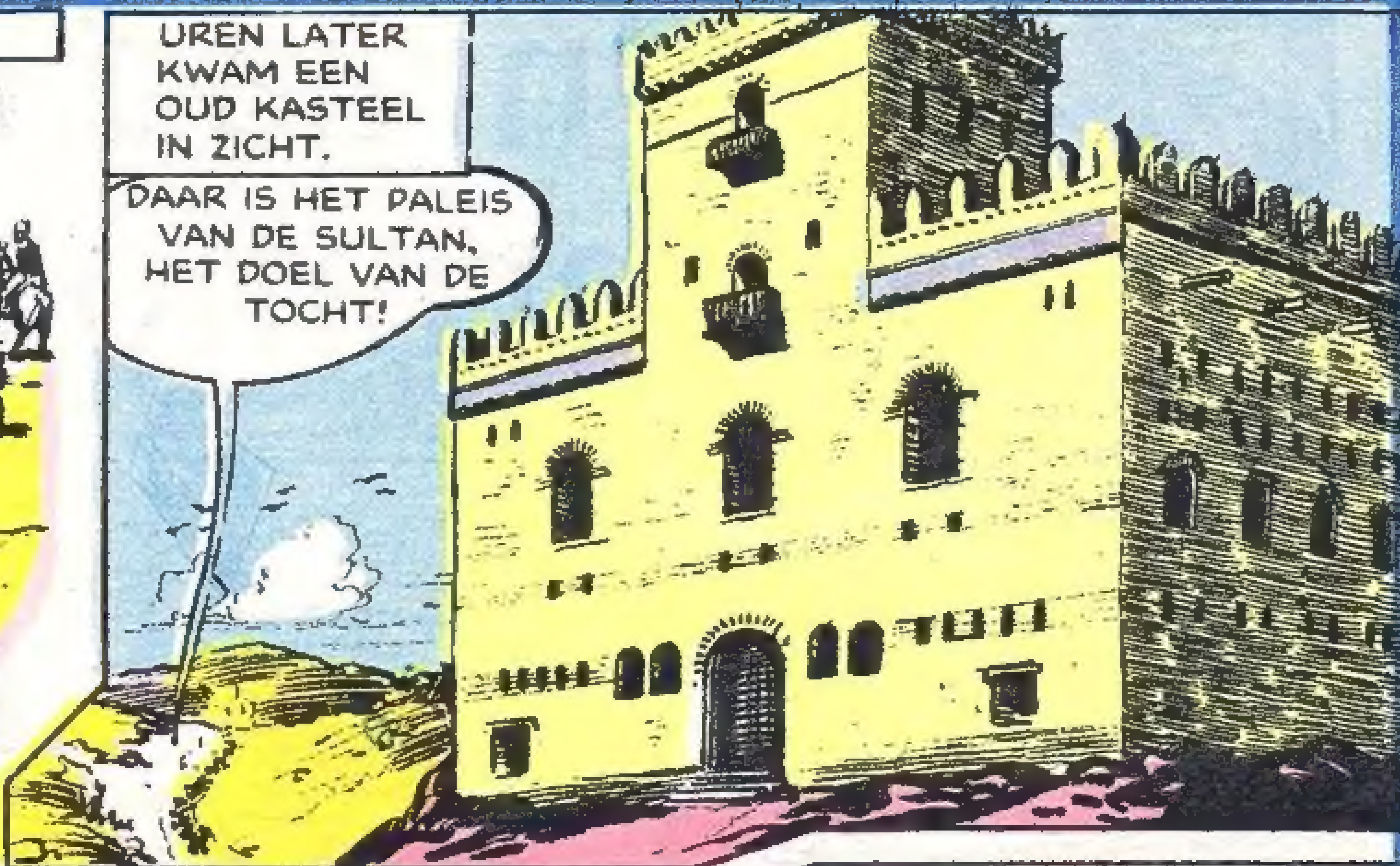

EVEN LATER TROK EEN LANGE KARAVAAN DE BERGEN IN.
IK HEB HET NIET OP DIE SULTAN BEGREPEN! WAT ZOU HIJ MET DIE TIJGERS DOEN?
DAT ZULLEN WE GAUW GENOEG WETEN!

UREN LATER KWAM EEN OUD KASTEEL IN ZICHT.
DAAR IS HET PALEIS VAN DE SULTAN, HET DOEL VAN DE TOCHT!

EN EVEN LATER IN HET PALEIS...
HOOGHEID, IK BRENG U DE TIJGERS EN DE ROBOT MET ZIJN BLANKE HELPERS!

DE SULTAN ANTWOORDDE MET RUWE STEM:
JULLIE, BLANKEN, LUISTER! DE TIJGERS GEBRUIK IK VOOR DE JACHT EN MORGEN ZULLEN JULLIE DAARAAN MEEDOEN!

ONZE ROBOT IS ZIEK! HIJ KAN NIET MEEDOEN! MAAK ONZE BOEIEN LOS, DAN ZULLEN WE HEM GENEZEN!

DE SULTAN LIET DE GEVANGENEN WEGBRENGEN.
MAAK HUN BOEIEN LOS ALS ZE IN HUN CEL ZIJN EN HOUD ZE GOED IN HET OOG!
WAT ZOU HIJ MET ONS WILLEN?

DE VRIENDEN WERDEN IN EEN CEL OPGESLOTEN EN HUN BOEIEN WERDEN LOSGEMAAKT.
WE MOETEN ARCHIE ZO GAUW MOGELIJK REPAREREN. ZONDER HEM ZIJN WE MACHTELOOS!
JA, MAAR HET ZAL HEEL WAT TIJD KOSTEN!

DE HELE NACHT WERKTE TED DOOR.

PAS DE VOLGENDE MORGEN ZEI HIJ:
EINDELIJK! ARCHIE REAGEERT WEER OP MIJN ZENDER!
GELUKKIG MAAR! WIE WEET HOE HARD WE HEM AANSTONDS NODIG HEBBEN!

OP BEVEL VAN TED HEES ARCHIE KEN OMHOOG.
WE MOETEN PROBEREN TE ONTSNAPPEN! ZIE JIJ ERGENS EEN MOGELIJKHEID?

MAAR OP DAT OGENBLIK WERD KENS GEZICHT BLEEK EN HIJ STAMELDE:
N...NEE! WE KUNNEN NIET ONTSNAPPEN!

Onraad in Ternmoor

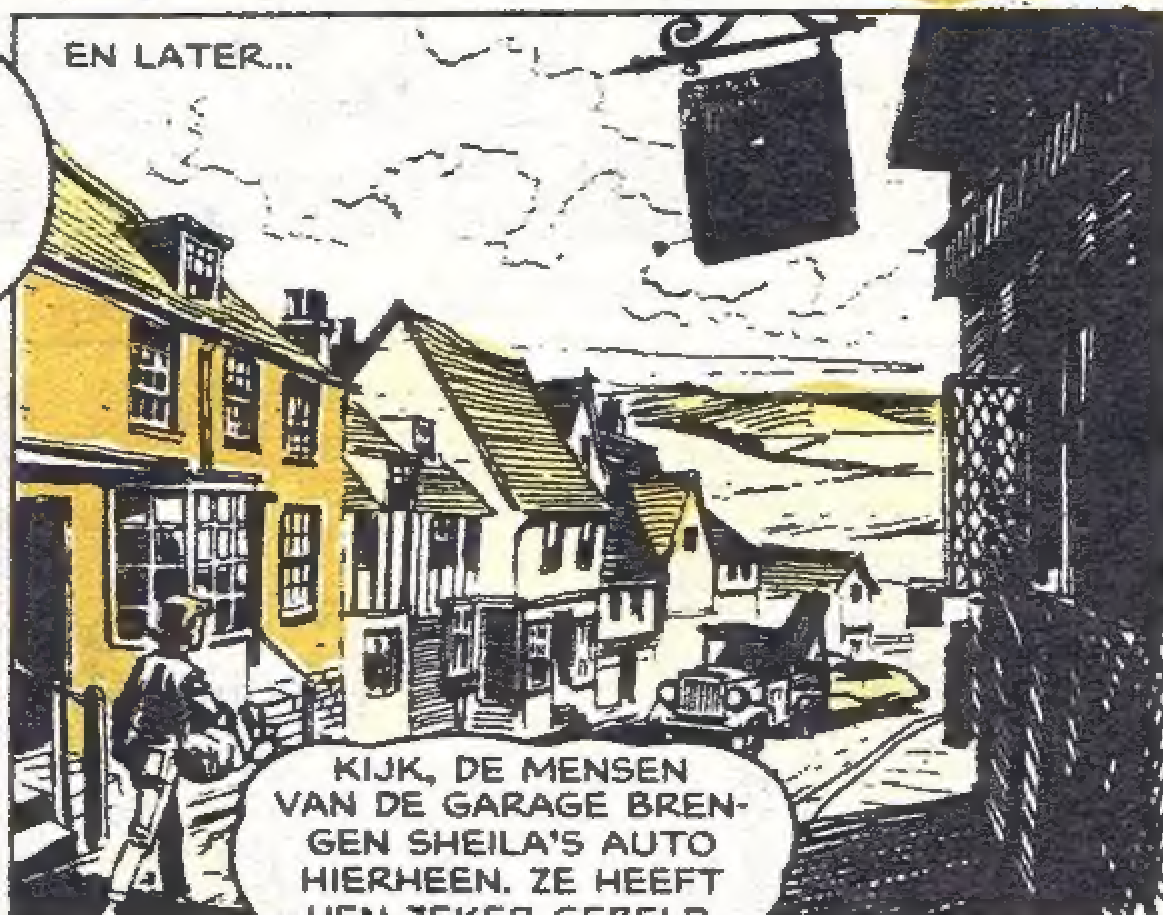
LINDA ROVAN UIT TERNMOOR WEES SHEILA FAIRFAX DE WEG NAAR DE VILLA VAN MENEER BRENT. VOOR EEN VAN DE RAMEN VAN HET HUIS TUURDE EEN MAN DOOR EEN KIJKER NAAR DE GEVANGENIS IN DE BUURT EN MENEER BRENT GAF HEM DAARVOOR LATER EEN UITBRANDER.

SAM HAD ALTIJD IN TERNMOOR GEWOOND EN KENDE DE STREEK GOED. LINDA VERTELDE HEM HET NIEUWS.
EN NU LOGEERT SHEILA ER. ZE ZEGGEN TOCH DAT HET OP DE VILLA SPOOKT, HÈ?
JA, DAT ZEGGEN ZE, MAAR IK GELOOF NIET IN SPOKEN. ALLEMAAL PRAATJES!

OP DAT OGENBLIK WEERKLONK EEN SNERPEND GELUID.
WAT EEN NAAR GELUID, HÈ, LOEK?
DE SIRENE VAN DE GEVANGENIS! ZE ZIJN HEM ZEKER AAN HET PROBEREN!
WAUWWWWW!

OP DAT MOMENT IN HET „HEIDEHUIS"...
KIJK, SHEILA, WIJ ZIJN HIER EN DAAR IS DE GEVANGENIS EN DE STEENGROEVE, WAAR DE GEVANGENEN WERKEN!
WE HEBBEN NOG EEN WEEK! ZAL ONS PLAN LUKKEN?

NATUURLIJK. IK HEB AAN ALLES GEDACHT. MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN, ALLES KOMT VOOR ELKAAR!

'S ZONDAGS MAAKTE LINDA EEN WANDELING IN DE HOOP SHEILA TE ZULLEN ONTMOETEN.
MAAR HET MEISJE VERSCHEEN NIET.

'S MAANDAGSMORGENS WAS LINDA IN HET POSTKANTOOR TOEN...
HEE, DAT GEZICHT KOMT ME BEKEND VOOR!

BANKROVER NAAR TERNMOOR

John Farley, veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens bankroof, is overgebracht naar Ternmoor...

SHEILA!
HALLO, LINDA! IK HEB MIJN WAGEN OPGEHAALD EN IK DACHT...

LINDA KEEK VAN DE FOTO NAAR SHEILA.
WAT IS ER? WAAROM KIJK JE ME ZO AAN?
DE... DIE FOTO HIER...

SHEILA EN JOHN FARLEY LIJKEN SPREKEND OP ELKAAR; ZE KONDEN BROER EN ZUS ZIJN! EN TOEN IK BIJ HET „HEIDEHUIS" KWAM STOND EEN MAN MET EEN KIJKER... VOLGENS MIJ HOUDT HET ALLEMAAL VERBAND MET ELKAAR!

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt Lindsay opgebeld door Goujon. Hij wil James dringend spreken. Maar als ze op de afgesproken plaats komen, is Goujon er niet. Op de terugweg worden ze aangehouden door politieagenten en dan blijkt Goujon in de kofferruimte van hun auto verborgen te zijn. Ze krijgen bevel naar het politiebureau te rijden, maar op dat ogenblik gaat Lindsay er vandoor. Hij gaat naar mevrouw Goujon en vertelt haar wat er gebeurd is.*

Hoort u iets?" vroeg Lindsay fluisterend aan de vrouw.

„Nee, het is de wind in de bomen," antwoordde ze.

Kort daarna kroop Lulu weer in haar hoek. Lindsay voelde zich gerust. „Dat zinnetje zegt u dus helemaal niets?" vroeg hij nog eens hoopvol. „Jean-Louis deed zoveel moeite om juist die zin te zeggen. Ik dacht: misschien bedoelt hij er iets speciaals mee."

Maar mevrouw Goujon wuifde zijn vraag ongeduldig weg en begon haar jas dicht te knopen. Ze pakte een lantaarn van de balken en deed hem aan.

„Gaat u dat hele eind lopen?"

„Nee, nee, ik loop naar de weg naar Paimpont en daar zal ik meneer Trédéal vragen of hij me verder wil brengen. Hij heeft een auto."

Als Jean-Louis maar in staat was geweest om uit te leggen wat hij bedoelde en als hij die afspraak maar niet zo'n eind uit de buurt had gemaakt, dacht Lindsay.

Mevrouw Goujon ontsloot de deur. „Ik ga, meneer. Ik zal niks tegen de politie zeggen. Ik zeg alleen dat ik in angst zit over mijn man, omdat hij niet is komen opdagen. Ik weet dat ik u als een vriend kan beschouwen. Jean-Louis zou het niet goedvinden als ik u verraadde. Hij is een dappere kerel, die man van mij." Haar stem trilde en het was duidelijk dat ze doodsbang was voor wat ze straks in het ziekenhuis zou vinden. In het ziekenhuis of ergens anders waar haar man was heen gebracht.

Lindsay bleef peinzend achter. Maar plotseling overviel de moeheid hem. Het enige dat hij nog wilde was: slapen, slapen, slapen. Zodra de vrouw verdwenen was, sloot hij de deur af en strompelde de trap op naar boven. Hij dacht zelfs niet aan eten.

„Hou jij de wacht," riep hij Lulu vanaf de top van de ladder toe. En hij was er zeker van, dat de hond hem bij het minste onraad zou waarschuwen. Hij liet zich dankbaar op dezelfde hoop gedroogde varens zakken als waarop hij twee nachten tevoren had geslapen.

HOOFDSTUK 10

Het beest van Chasseloup

Lindsay sliep zeven of acht uur achter elkaar als een blok. Hij zou waarschijnlijk nog veel langer geslapen hebben als niet een knagend gevoel van honger hem had gewekt. Hij had de avond tevoren niet gegeten en hij voelde zich uitgehongerd. Hij stond op, rekte zich uit en sloeg kleine varenblaadjes en stof van zijn kleren. Intussen wierp hij een blik door het raam van de vliering. Het bos zag er rustig en schilderachtig uit.

Lulu sprong door de keuken op Lindsay af, toen hij voorzichtig langs de ladder naar beneden kwam. Hij besloot eerst haar poot te verzorgen. „Het zal niet prettig zijn," zei hij, terwijl hij een pan water op het vuur zette. De hond keek hem met een mistroostige blik aan, alsof ze hem begrepen had. Lindsay liet haar daarna met haar gewonde poot in het warme water staan en onderwijl wond hij voorzichtig de zakdoek van de poot. Lulu jankte een of twee keer en besnuffelde af en toe zijn handen alsof ze hem wilde vragen of hij toch voorzichtig wilde zijn. Gelukkig zag de wond er niet zo lelijk uit als hij had verwacht en hij besloot dat het beter was om hem maar onbedekt te

laten. De diepe snee was zo goed als schoon en het geregelde likken van Lulu zou hem meer goeddoen dan een strak verband.

Nadat hij voldoende aandacht besteed had aan het dier, begon hij voor zichzelf te zorgen. Hij maakte koffie en behalve wat brood vond hij ook nog een heerlijk geurend stuk worst. Terwijl hij aan de ruwe tafel zat te eten, bedacht hij dat geen enkele maaltijd hem ooit zo goed gesmaakt had als dit eenvoudige ontbijt en hij moest lachen toen hij dacht aan het enorme ontbijt, dat James en hij drie dagen geleden met Jacques Laniel in Rouaan hadden verorberd. Hij gaf Lulu ook een paar stukken brood met worst, die ze gulzig opat. Terwijl hij zat te eten, vroeg hij zich af wat hem nu te doen stond. Het duurde niet lang of hij zag in, dat hij eigenlijk niet veel anders kon doen dan zichzelf aangeven bij de politie.

„Maar wat betekent het toch allemaal?" bromde hij wanhopig, terwijl hij met een hakmes — het enige dat hij had kunnen vinden — nog een stuk brood afsneed. „Natuurlijk wist Jean-Louis iets belangrijks dat in verband stond met de zaak-De la Faine. De lui die hem neergesloegen hebben tot elke prijs willen verhinderen, dat de kolenbrander iets daarvan aan anderen zou vertellen."

Wat had Jean-Louis ook weer met zoveel moeite gezegd? Het beest houdt de wacht... Hoe vaak had Lindsay die raadselachtige zin nu al niet voor zichzelf uitgesproken? De oude man in het bed in het kasteel had het gezegd en gisteravond Jean-Louis ook. Maar wat betekende het toch?

„Het beest houdt de wacht," zei hij hardop, alsof de raadsels achter deze woorden daardoor ontsluierd zouden worden. Lulu jankte en liep naar de deur. Gejaagd begon ze eraan te krabben, liep toen vlug naar Lindsay terug en duwde met haar poot tegen zijn knie.

„Wil je eruit?" vroeg Lindsay, terwijl hij haar over de kop streelde. „Dat is goed, maar laat me eerst even mijn koffie opdrinken." Hij bracht het kopje naar zijn mond, toen iets hem er plotseling van weerhield om te drinken. De hond luisterde ook. Ze liet een onderdrukt gegrom horen en haar oren gingen rechtop staan. Tot het uiterste gespannen stond het dier naast zijn stoel, met de kop gebogen in de richting van het bos.

Plotseling zette Lindsay het kopje neer, sprong naar de muur van de keuken en gleed vandaar naar het raam. Tussen de spleetjes van het gordijn door keek hij naar buiten. Hij zag niets en na een tijdje vroeg hij zich af of het geen vals alarm was, maar op datzelfde ogenblik naderden twee gestalten de voorkant van het huisje. De beide mannen waren nu duidelijk zichtbaar en ongeduldig wachtte Lindsay tot zij zo dichtbij waren dat hij ze kon herkennen.

Een van de twee mannen was Clopotte. Hij zag er bijna lachwekkend uit met zijn chauffeurspet op, waarvan het zilveren embleem schitterde in het zonlicht. De ander leek een onbekende, maar toen ze nog dichterbij gekomen waren, begreep Lindsay ineens dat dit de man was die de vorige dag in die grote auto in hun herberg in Les Forges iets was komen drinken, terwijl hij Jean-Louis aan de telefoon had.

Terwijl Lindsay zijn vuisten balde van machteloze woede, begreep hij dat deze man de ontbrekende schakel was in de onbegrijpelijke keten van gebeurtenissen van gisteren. Die kerel was natuurlijk naar de herberg gestuurd om hem te bespioneren. Hij had natuurlijk aan Benoît verteld, dat Jean-Louis had geprobeerd met hen in contact te komen. Misschien heette hij Courtarel, de naam die Clopotte genoemd had toen ze de eerste avond op Chasseloup waren.

Een meter of zestig van het huisje verwijderd stopte het tweetal. Het was duidelijk dat ze met elkaar overlegden wat ze zouden doen. Het vuur in de keuken. Hadden ze rook uit de schoorsteen zien kringelen en verwachtten ze dat mevrouw Goujon thuis zou zijn? Lindsay wist het niet, maar hij begreep wel, dat hij moest maken dat hij wegkwam. Hij stopte het overgebleven brood en de kruimels

De beide mannen waren nu duidelijk zichtbaar...

haastig in zijn zak en borg de rest vlug op. Terwijl hij naar achteren liep, zag hij een touw hangen. Hij greep het en bond het vast aan de halsband van Lulu. „Je moet mee," fluisterde hij. „En, alsjeblieft, hou je stil."

Met Lulu naast zich opende hij de achterdeur. Hij bleef een ogenblik doodstil staan en liep toen vlug het bos in. Clopotte en Courtarel waren te dicht bij het huisje om ook de achterkant te kunnen zien. Zo geruisloos en vlug mogelijk liep Lindsay dieper het bos in, totdat hij door de overhangende bladeren aan het oog werd onttrokken. Hij keek om zich heen en zocht een hoog punt, waarvanaf hij de omgeving goed in de gaten kon houden. Lulu hield zich muisstil. Dank zij de liefdevolle verzorging van de wond vertrouwde het dier Lindsay volkomen.

Ze kropen samen achter een paar rotsblokken op een kleine heuvel en terwijl Lindsay de hond bij de halsband vasthield, tuurde hij naar het huisje beneden. Clopotte en Courtarel waren verdwenen. Hij vermoedde dat ze naar binnen waren gegaan. Lulu dacht dit waarschijnlijk ook, want ze liet een dreigend gegrom horen, maar hield zich verder rustig. Af en toe drong een vaag gestommel vanuit het huisje tot Lindsay door. Opeens klonk er een zware klap, gevolgd door een ruwe schaterlach.

„De zwijnen," mompelde Lindsay, terwijl hij tussen de varens lag en zijn ogen flikkerden van machteloze woede. „Eerst proberen ze Jean-Louis naar de andere wereld te helpen en nu breken ze zijn huis af."

De twee mannen bleven zeker een uur in de kleine woning. Even was Clopotte door de achterdeur naar buiten gekomen om onderzoekend naar de heuvel te kijken, zodat Lindsay Lulu plat tegen de grond moest drukken om hun schuilplaats niet te verraden. Er viel hem een pak van het hart toen het tweetal het huisje van de kolenbrander eindelijk verliet. Ze sloegen met een zware slag de voordeur achter zich dicht. Courtarel, zag Lindsay, gebaarde met zijn handen en een paar dreigende woorden waren duidelijk te horen. Maar toch hoorde Lindsay te weinig om te begrijpen wat de mannen bedoelden. Even gingen ze nog het schuurtje naast het huis binnen, maar het duurde niet lang voor ze voorgoed verdwenen. Getuige hun op boze toon en luid gevoerde gesprek hadden ze blijkbaar niets ontdekt, dat hun nieuwsgierigheid had bevredigd.

Al die tijd had Lulu de grootste moeite gehad om zich te bedwingen en eigenlijk had Lindsay niets liever gewild dan het sterke dier op de twee bandieten af te sturen. Toen ze uit het gezicht verdwenen waren, ging hij voorzichtig terug naar het huisje, terwijl hij Lulu aan het touw meevoerde.

Wat hij binnen aantrof sloeg hem met stomme verbazing en woede. Het aardige huisje was veranderd in een ruïne. Clopotte en Courtarel moeten waanzinnig geweest zijn, dacht hij eerst, maar hij begreep al gauw, dat ze naar iets gezocht hadden. Elke lade was leeggegooid op de vloer en de inhoud was nauwkeurig doorzocht. Elk blikje groente was opengemaakt, alle potten en pannen van mevrouw Goujon waren op de grond leeggestort en doorzocht. De zware slag die Lindsay had gehoord, was veroorzaakt door het omgooien van het buffet. In de kleine slaapkamer waren de dekens en lakens van het bed getrokken en hier en daar was de matras opengescheurd. Lindsay kreeg een slap gevoel in zijn maag bij de aanblik van zoveel brutaliteit en vernielzucht. Onrustig en gejaagd liep Lulu door de ravage; ook zij begreep dat er iets aan de hand was.

„De smeerlappen," zei Lindsay hardop, terwijl hij een bank overeind zette en er een ogenblik op ging zitten. „Maar wat kunnen ze hier in vredesnaam gezocht hebben ? Als Jean-Louis maar in staat was geweest om te zeggen wat hij van plan was. Dan had dit alles misschien voorkomen kunnen worden."

Misschien is de kolenbrander nu wel bij bewustzijn, dacht hij een ogenblik later, nadat hij nog eens verslagen in het rond gekeken had. Maar op hetzelfde ogenblik ontviel hem die hoop weer. Misschien is hij al wel dood. . .

Hij keek op zijn horloge. Het was twintig minuten over negen. Mevrouw Goujon was nog steeds niet terug. Betekende dat iets goeds ? Of moest hij daaruit afleiden dat er iets was misgegaan ? Hij stelde zichzelf gerust met de gedachte, dat z-, als ze niet meer in het ziekenhuis bij haar man was, waarschijnlijk bij een kennis in Rennes de nacht had doorgebracht.

Hij had er geen aandacht aan besteed, maar opeens merkte hij dat Lulu weer zat te grommen. Ze keek naar de deur met haar kop recht naar voren; haar nekharen en spitse oren stonden recht overeind.

Ze komen terug, dacht Lindsay, klaar om weer door de achterdeur naar buiten te glippen. Maar het was al te laat. Naderende voetstappen klonken vlak bij de deur, waar ze halthielden. Er stond iemand aan de deur te luisteren. Er hing een geladen stilte in en om het huisje. Zelfs de natuur scheen haar adem in te houden.

Lange tijd gebeurde er niets. Toen piepte de klink van de deur, die langzaam openging. Lindsay draaide zich om en greep de pook van de haard. Het volgende ogenblik stapte Pierre de la Faine de kamer binnen. Lulu aarzelde en rende toen langs hem heen naar buiten. Pierre en Lindsay keken elkaar lange tijd aan

Het volgende ogenblik stapte Pierre de la Faine de kamer binnen. Lulu rende langs hem heen naar buiten.

zonder een woord te zeggen. Pierre wierp een blik op de pook in Lindsays hand.

„Het is in orde," zei Lindsay lachend. Hij knikte Pierre geruststellend toe en wierp het wapen in de richting van de haard. „Dat was niet voor jou bedoeld, Pierre. Ik verwachtte heel andere bezoekers."

Pierre keek naar de ravage. „Ik ben te laat," mompelde hij, terwijl zijn gezicht betrok.

„Wist je dan dat dit zou gebeuren?" vroeg Lindsay verrast.

„Wel ongeveer, ja," knikte Pierre. „Het is een ploertenstreek. Ik ving vanmorgen een gesprek op tussen Clopotte en Courtarel en daarom besloot ik naar Goujon te gaan om hem te waarschuwen."

„Jammer dat je niet gehoord hebt waar ze het gisteren over hadden," zei Lindsay grimmig. „Meneer Goujon ligt als gevolg van een ontmoeting met die twee in het ziekenhuis. Als hij intussen tenminste niet is gestorven."

„Wát zeg je?" vroeg de Franse jongen. Zijn ogen werden groot en zijn mond viel open van verbazing.

Lindsay vertelde hem alles wat er was gebeurd vanaf hun eerste ontmoeting met de kleine kolenbrander, toen ze midden in het bos zonder benzine zaten, tot wat er een kwartier geleden was voorgevallen. Pierre luisterde aandachtig, terwijl hij zijn ogen strak op de jonge Engelsman gericht hield. „Ja," zei hij, terwijl hij naast Lindsay op de bank ging zitten, „ik dacht wel dat jij het was, vorige nacht. Er was een enorm lawaai in het kasteel. Maar niemand heeft mij ook maar iets willen vertellen. Benoît kwam uren later thuis. Ik heb hem nog nooit zo kwaad gezien. Hij zag dat ik met mevrouw Ricard stond te praten en dat maakte hem nog woedender. Het leek wel of hij haar wou slaan."

„Wat zei je grootvader?"

„Hij was ook erg kwaad, maar toen Benoît hem verslag kwam uitbrengen, stuurden ze mij de kamer uit. Later zag ik Clopotte. Zijn gezicht zat onder het bloed."

„Mooi zo," zei Lindsay, terwijl hij tevreden naar zijn handen keek.

„Heb jij dat gedaan?" Voor het eerst speelde er een glimlach om Pierres mond. „Dan moet je verdraaid sterk zijn..."

„Heeft mevrouw Ricard je de volgende morgen nog iets gezegd?"

„Nee. Clopotte lette erop dat dat niet gebeurde. Die opdracht had hij van Benoît gekregen. Het arme mens was doodsbang."

„Wat heeft dit allemaal te betekenen, Pierre?" vroeg Lindsay.

Pierre haalde ontmoedigd zijn schouders op. „Geen idee. Het enige dat ik weet is dat het over mijn vader gaat." Met zijn handen op zijn knieën keek hij mistroostig voor zich uit.

„Maar wat wil Benoît? Wie is hij eigenlijk precies?"

„Hij is een familielid van ons, ofschoon ik, voor ik uit Algerië kwam, nooit van hem had gehoord."

„Denkt jouw grootvader dat je vader... schuldig is?"

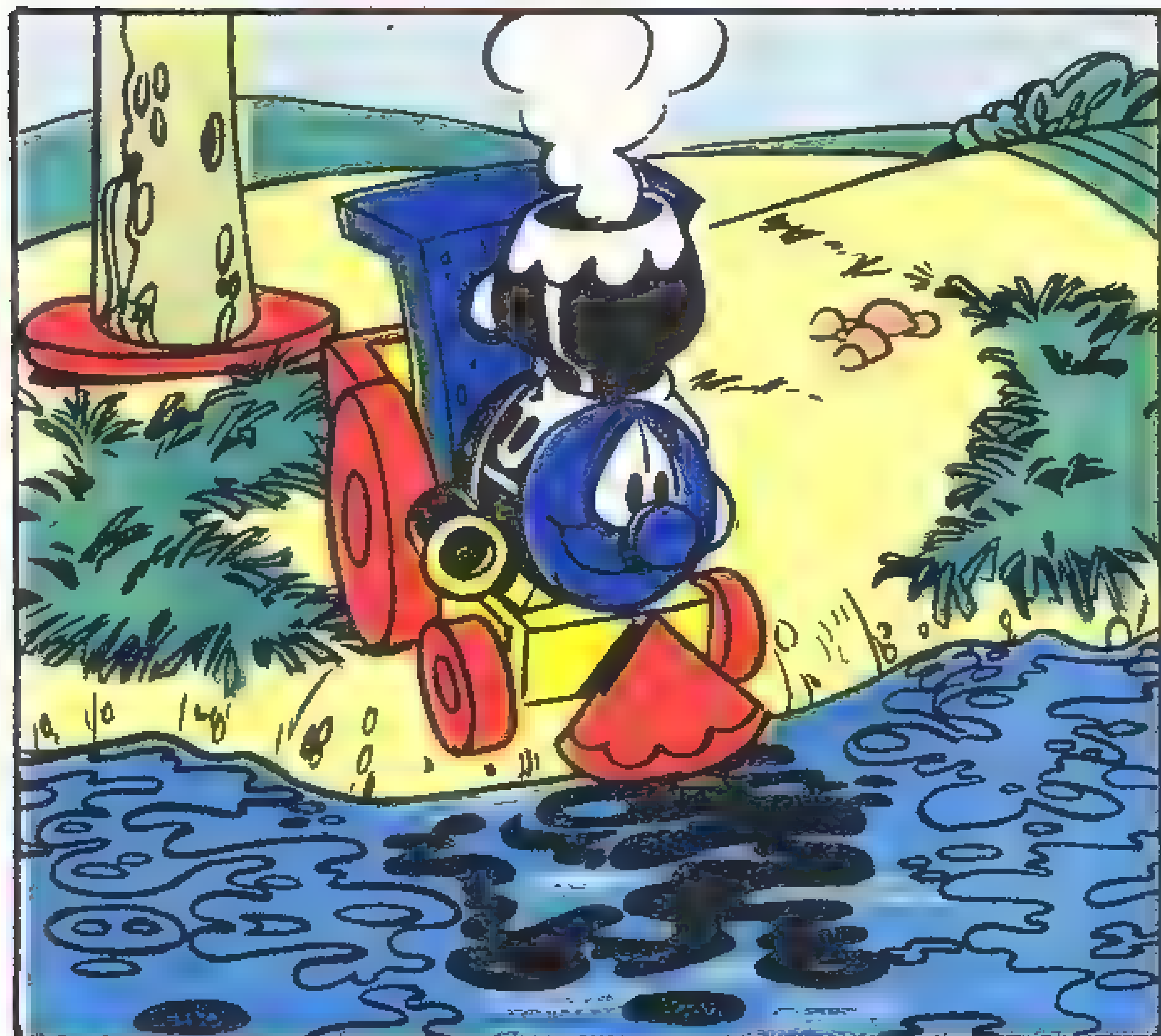
Pierre slaagde er na deze vraag niet in zijn tranen te bedwingen. „Ik begrijp het niet," zei hij bitter. „Grootvader zegt dat mijn vader de familie te schande heeft gemaakt. Maar ik weet zeker dat hij onschuldig is." Hij wreef zijn tranen weg en sloeg met zijn vuist op de bank. „En hij is onschuldig, absoluut onschuldig. Ik weet het zéker."

„James Steel en ik denken daar precies zo over, Pierre," antwoordde Lindsay kalm.

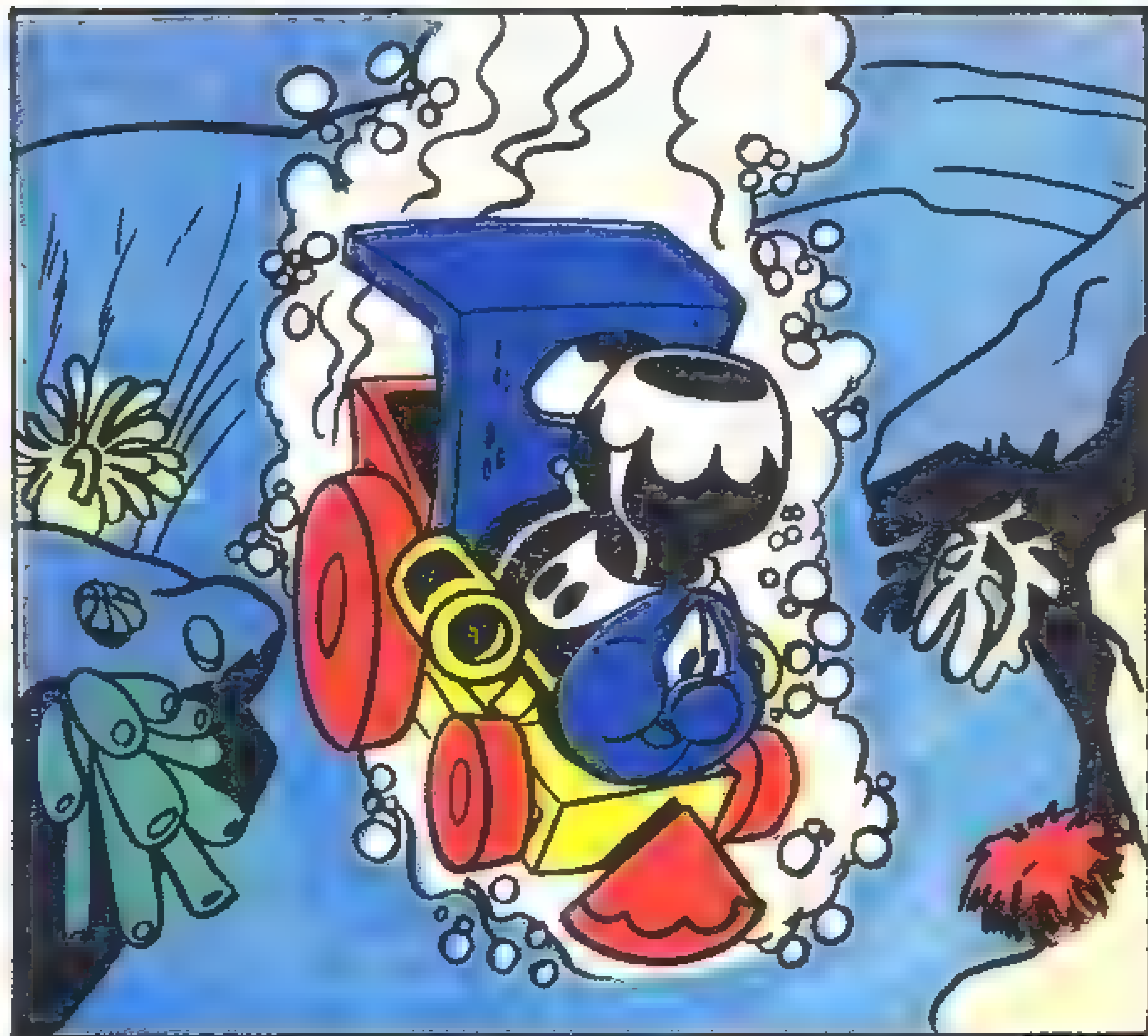
„Dat weet ik," zei Pierre. „Jullie zijn goede vrienden. Ik weet dat jullie ons willen helpen."

Wordt vervolgd

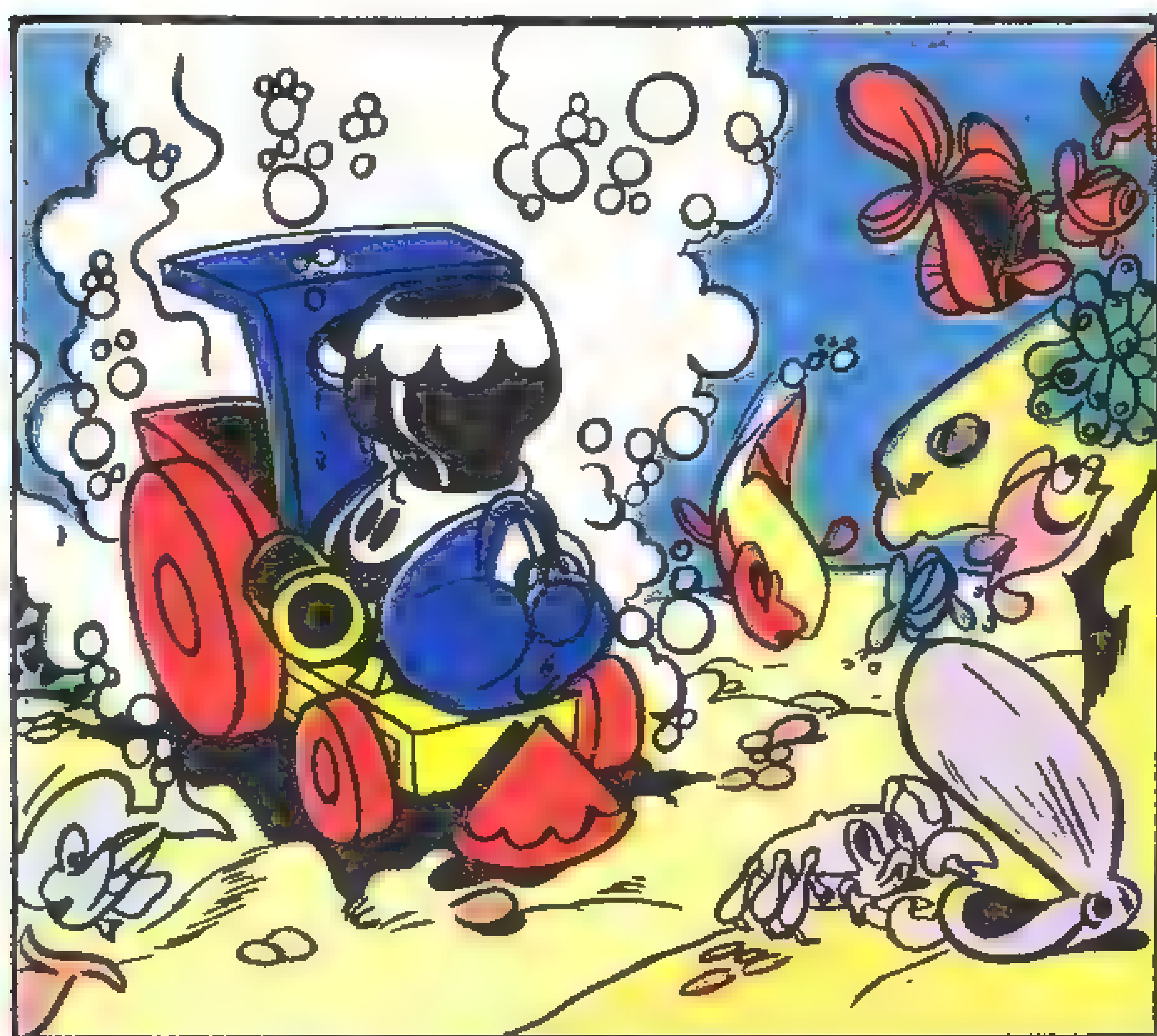
SPELEND

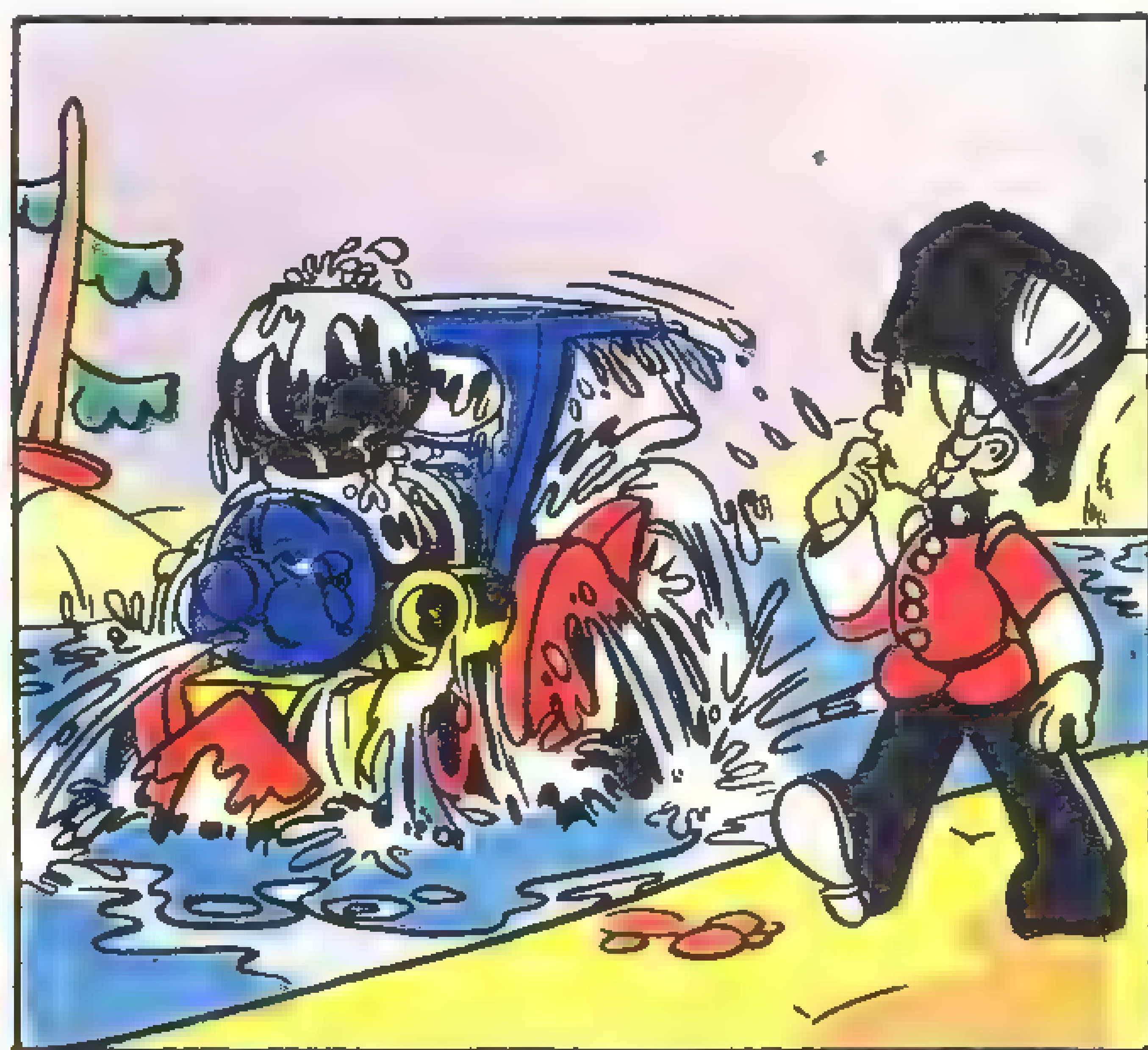
Hakkepuf wil altijd graag iets anders zijn dan hij in werkelijkheid is. Soms wil hij een raket zijn en een andere keer een vliegmachine. Op een dag stond hij aan de oever van een meertje en hij dacht: Ik zou best een vis willen zijn. Dan kon ik fijn door het heldere water zwemmen!

Peinzend staarde Hakkepuf in het water en hoe langer hij nadacht hoe groter zijn verlangen werd om een vis te zijn. Tenslotte kon hij het niet langer uithouden. Hij haalde diep adem en dook het water in. Direct zakte hij naar de bodem, terwijl een massa luchtbellen opborrelde.

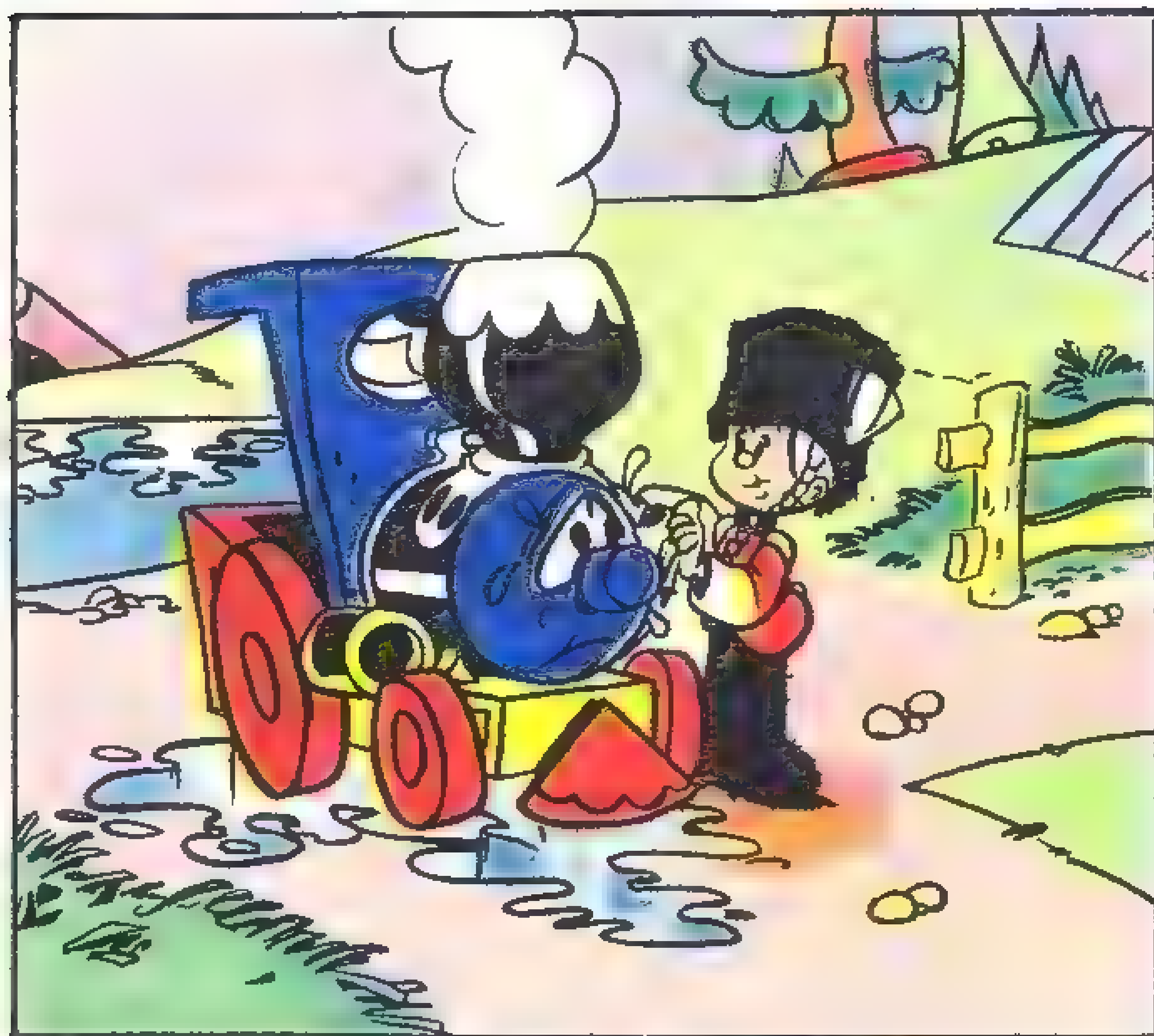
Ik ga fijn met de andere vissen spelen! dacht Hakkepuf. Maar dat ging niet door, want toen hij eenmaal op de bodem van het meertje was beland, zwommen alle vissen angstig weg. Ze hadden nog nooit zo'n groot gevaarte gezien en zochten allemaal vlug een veilige schuilplaats op.

Wat was Hakkepuf kwaad toen hij dat zag! „Dat is niet aardig!" riep hij. „Ik ben hier gekomen om met jullie te spelen en nu ik er bén, willen jullie helemaal niet met me spelen!" Hij bleef een tijdje teleurgesteld staan kijken, toen reed hij het water uit. Juist kwam Tommie langs.

SPEELGOED

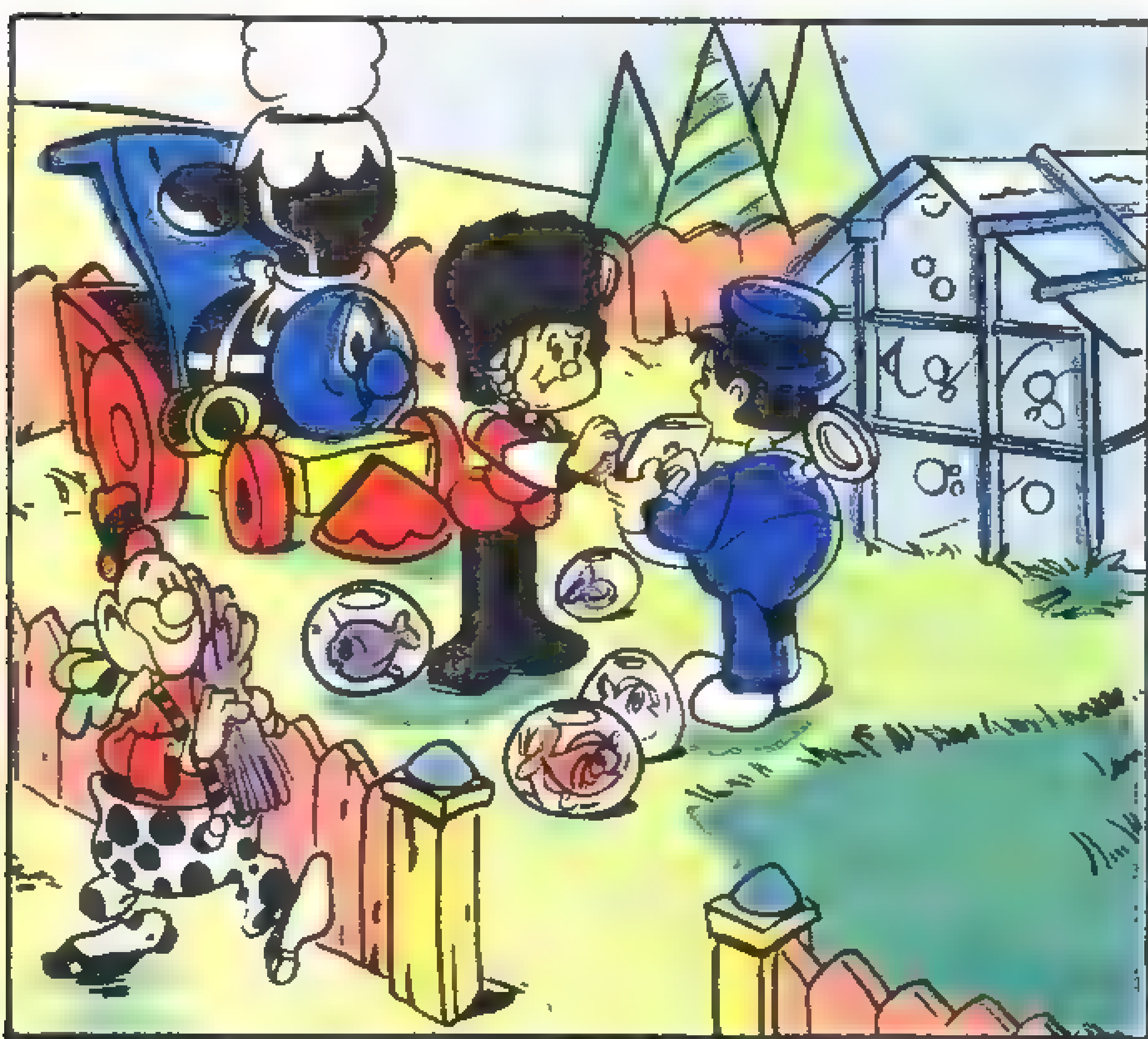

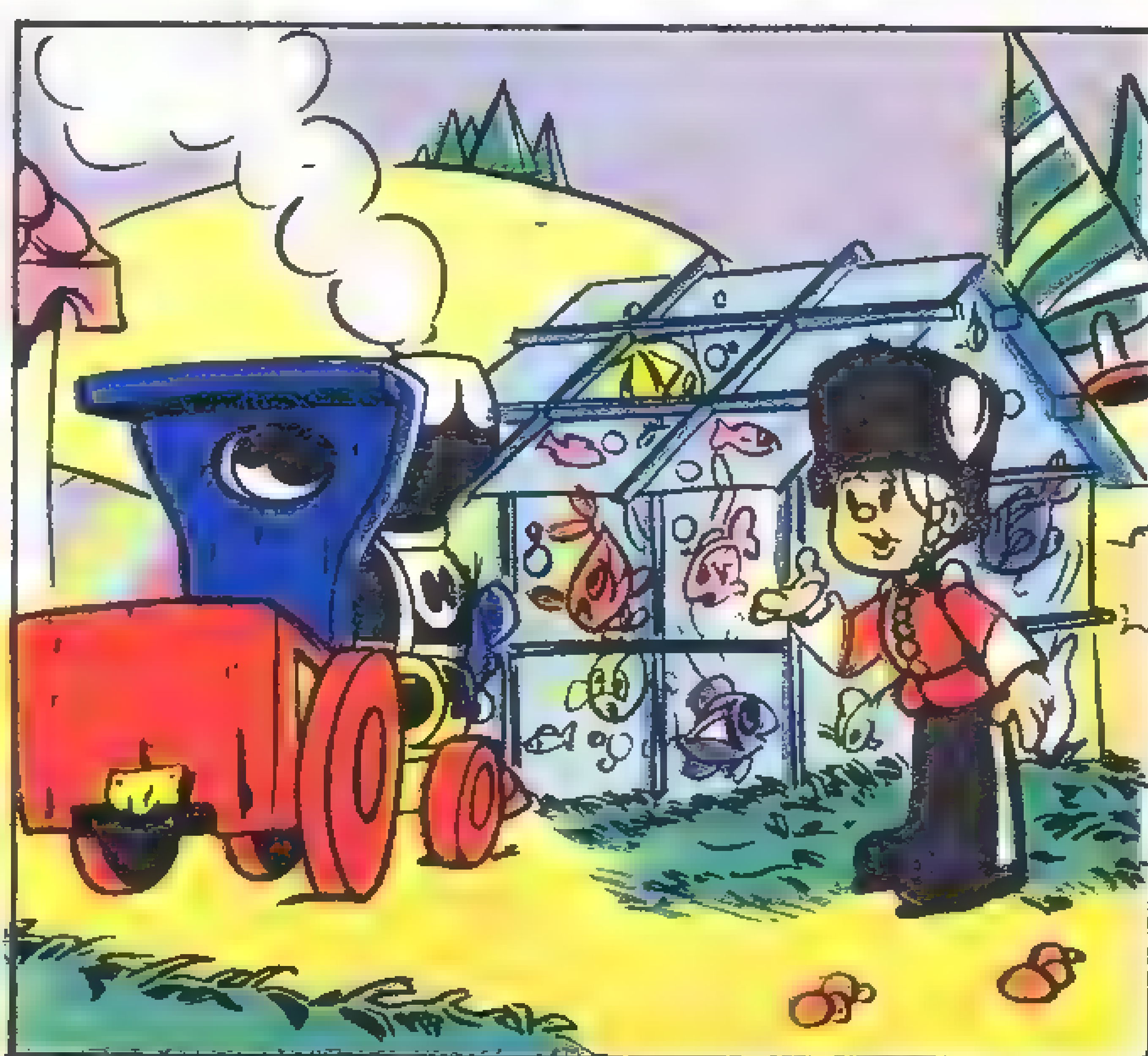
„Lieve help, Hakkepuf," zei Tommie, „wat voer jij daar in het water uit?" Hakkepuf vertelde het hem en Tommie begon te lachen. „Natuurlijk gingen de vissen ervandoor," zei hij. „Ze hebben nog nooit zo'n groot gevaarte als jij bent gezien. Maar ik weet wel een oplossing!"

Nu moet je weten dat Tommie in zijn tuin een kas heeft staan, waarin in het voorjaar allerlei bloemen bloeien. „Die kas heb ik voorlopig nog niet nodig," zei Tommie, „het is toch nog geen voorjaar." En tot grote verbazing van Hakkepuf begon hij de kas te vullen met water.

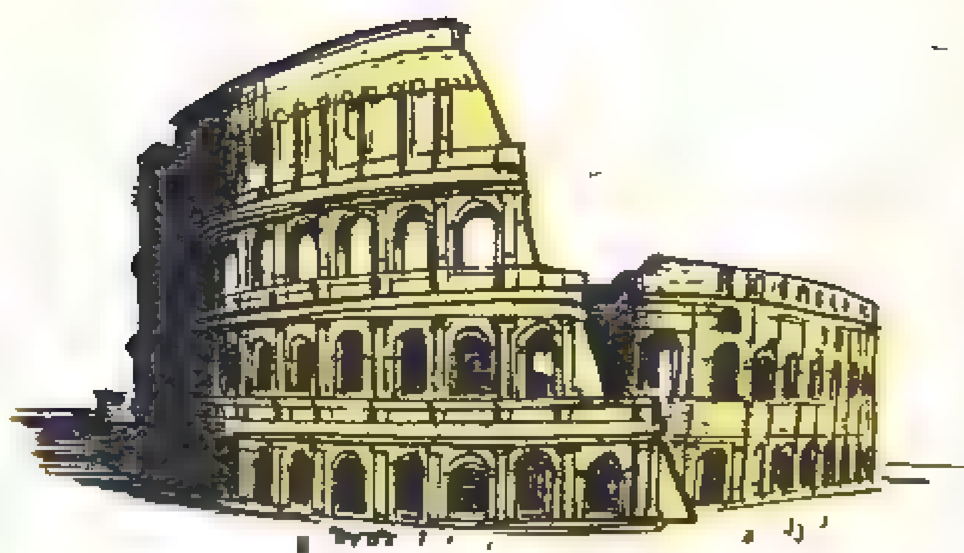

Toen de kas vol water stond maakte Tommie een wandeling door de stad en vroeg aan zijn vrienden of ze een paar visjes voor hem hadden. De meesten wilden wel een of twee visjes afstaan en brachten ze naar Tommies kas. Kwink de clown kwam aandragen met een bos waterplanten.

En toen Tommie al de vissen en de waterplanten in de kas gedaan had, leek deze net een groot aquarium. Wat was Hakkepuf blij! „Nu kan ik fijn naar de vissen kijken," zei hij, „zonder dat ik nat word!" Hij reed tot vlak voor de kas en bleef de hele dag met grote ogen staan kijken.

Wereld-quiz

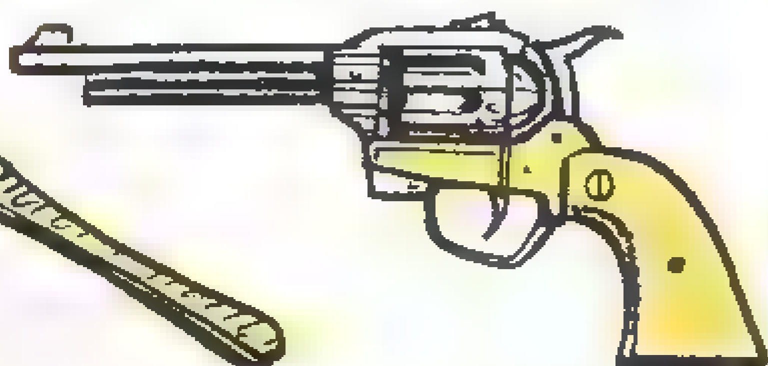

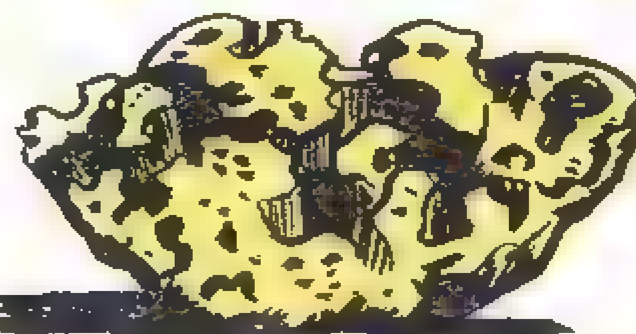
1 DIT BOUWWERK, HET COLOSSEUM, STAAT IN DE STAD...

3 WAT IS HIER VERKEERD?

2 DIT IS EEN
A. PISTOOL
B. KARABIJN
C. REVOLVER

5 EEN METEOORSTEEN KOMT UIT
A. EEN STEENKOLENMIJN
B. HET OOR VAN EEN OLIFANT
C. HET HEELAL

4 DEZE BEROEMDE NEDERLANDSE SCHILDER HEEFT IN ZIJN LEVEN ACHTHONDERD SCHILDERIJEN GEMAAKT, WAARVAN HIJ ER ÉÉN HEEFT VERKOCHT. HET IS...

6 DIT VREEMDE BEEST IS SAMENGESTELD UIT ZES VERSCHILLENDE DIEREN. WELKE DIEREN ZIJN HET?

8 IS DAT WAAR?

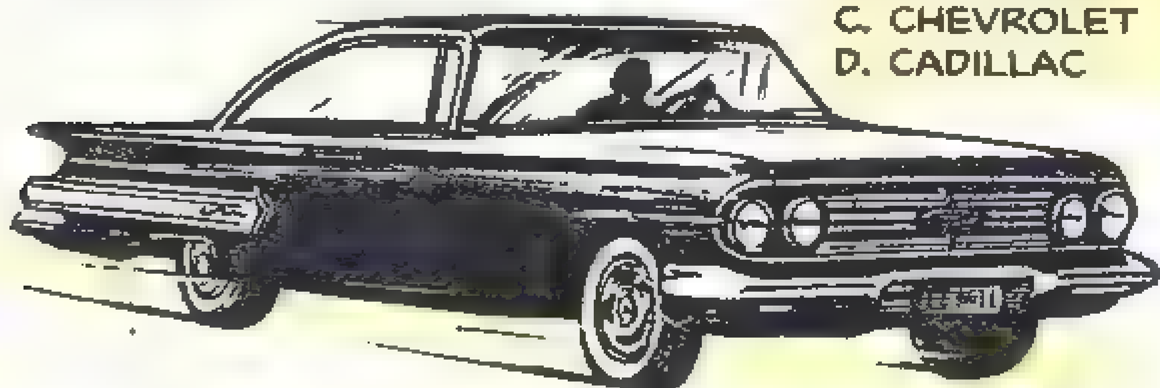
11 DEZE WINDMOLEN IS EEN
A. KORENMOLEN
B. HOUTZAAGMOLEN
C. OLIEMOLEN
D. WATERMOLEN

7 DIT IS EEN SOLDAAT UIT DE ZESTIENDE EEUW, AFKOMSTIG UIT...

9 DEZE AUTO IS EEN
A. FORD
B. CHRYSLER
C. CHEVROLET
D. CADILLAC

10 WAT KLOPT HIER NIET?

ANTWOORDEN OP BLZ. 30

De aarde, 150 miljoen jaar geleden

In het grijze verleden van onze aarde hebben geweldige dieren geleefd, waarbij de reusachtigste monsters uit de sprookjes maar kleine jongens zijn. Miljoenen jaren geleden zijn die reuzen van de voorhistorie uitgestorven, maar toch weten wij op dit ogenblik nog precies hoe ze er hebben uit gezien. Hoe dat kan? Toen die monsters gestorven waren, zakten ze weg in moerassen en onder de steeds dikker wordende grondlaag versteenden hun botten. Vele eeuwen later kwamen die botten bij opgravingen weer te voorschijn en toen hebben geleerden geprobeerd zich een voorstelling van die dieren te maken zoals ze er uit zagen in de tijd dat ze leefden. Van de gevonden botten en botjes stelden ze skeletten samen, maar toen waren ze er nog niet, want als je een geraamte van een dier hebt, weet je nog niet hoe dat dier er aan de buitenkant heeft uit gezien. Aan de hand van de grootte en de vorm van de skeletten heeft men toen de grootte van de erbij horende spier- en vleesmassa's kunnen vaststellen en op die manier kreeg men een beeld van de uiterlijke vorm van die dieren. Ook is men erachter gekomen welke dieren planten aten en welke vlees; dat was te zien aan hun tanden.

Zo'n honderdvijftig miljoen jaar geleden zag het er op aarde wel even anders uit dan nu. Er waren toen enorme moerassen, waarin vreemdsoortige varens en andere planten groeiden. In die moerassen en op 't land leefden de eerste amfibieën samen met allerlei ongedierte zoals duizendpoten, die drie meter lang waren. Boven de moerassen zweefden reusachtige insekten.

Doordat het klimaat langzamerhand veranderde, stierven veel van die amfibieën, maar sommige pasten zich aan de verandering aan, legden hun eieren op het land en ontwikkelden zich tot reptielen. Eerst aten ze nog vis, maar al gauw kwamen ze erachter, dat ze ook best elkaar op konden eten.

Het klimaat werd steeds draaglijker en daardoor ontwikkelden de reptielen zich snel. Hun voorpoten groeiden uit tot stevige grijpers, waarmee ze snel een prooi te pakken hadden; hun vlijmscherpe klauwen en tanden zorgden voor de rest. Deze monsters liepen bijna verticaal op hun achterpoten. De grootste onder hen noemen we *sauriërs*, wat zo iets als „verschrikkelijke hagedis" betekent. Deze sauriërs beheersten het leven op aarde. Een van de verschrikkelijkste was de *allosaurus*, een gevaarte van een goeie tien meter lengte.

In de moerassen en meren leefden monsters van soms wel dertig- tot veertigduizend kilo, maar zij waren niet zo gevaarlijk, want ze leefden alleen van planten. Hun naam is *brontosaurus* of anders gezegd donderhagedis. Ze hadden een plomp lichaam met een lange staart. Op hun lange hals stond een klein kopje, waarin kleine, zwakke hersenen zaten, die alleen in staat waren om het monster de noodzakelijkste, trage bewegingen te laten maken. Omdat de hersenen zo klein waren, zat in het ruggemergkanaal een zenuwknoop, vanwaaruit de achterpoten, de staart en de andere organen werden bediend. Toen het later op aarde weer kouder werd, keerden verscheidene soorten brontosaurussen terug naar het water. Uit die brontosaurussen is tenslotte de walvis ontstaan.

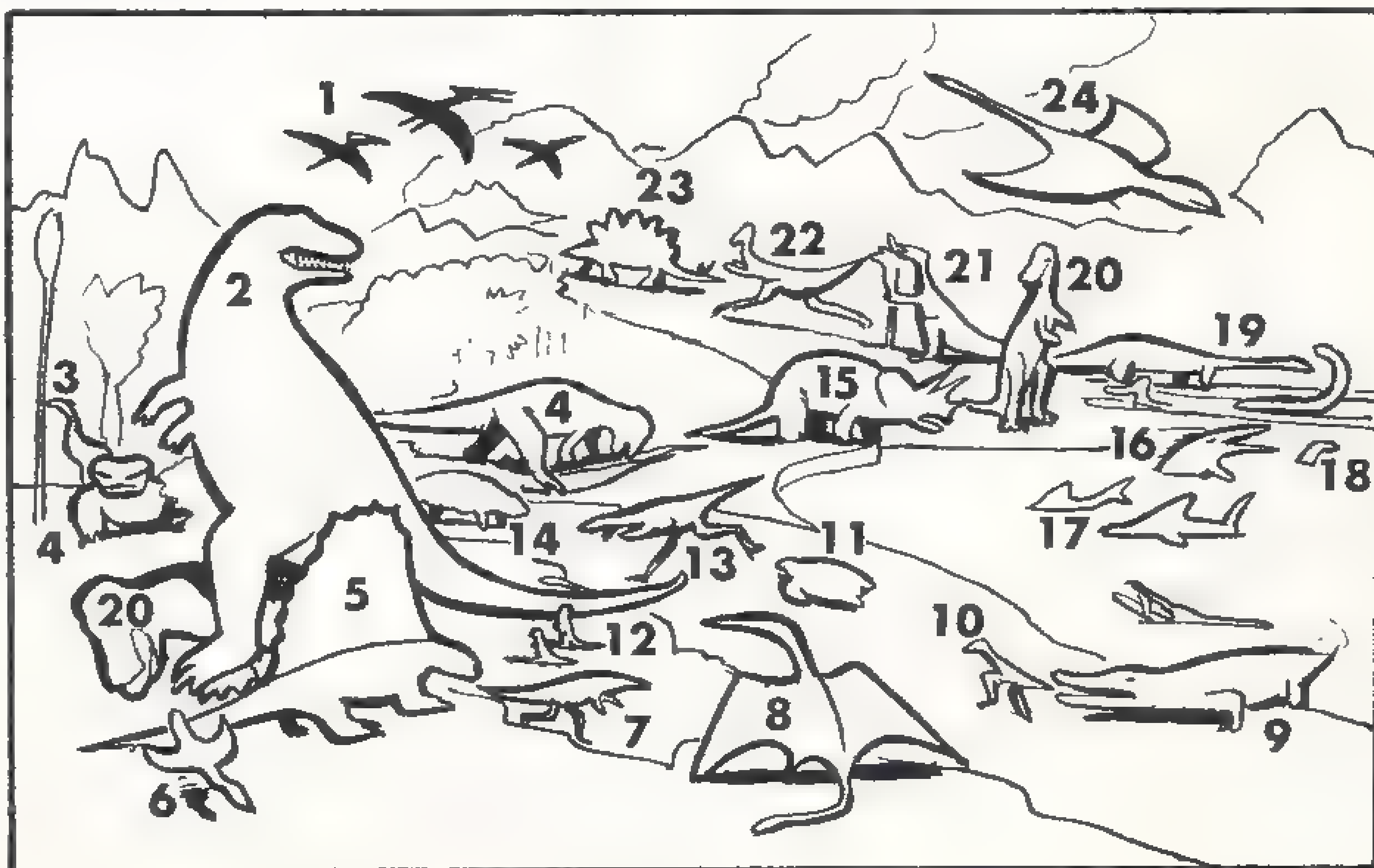
Op het land hadden de planteneters het intussen zwaar te verduren van de vleeseters en ze moesten doorlopend oppassen dat ze niet als lekker hapje opgepeuzeld werden. Een opvallend dier uit die tijd is de *hadrosaurus*, die nu eens op het land en dan weer in het water leefde. Hij had een bek als een eendesnavel, was hoofdzakelijk op jacht naar vis en beschikte over maar liefst tweeduizend tanden om zijn prooi te vermalen. Maar al die geweldige saurussen waren nog niets vergeleken bij de *tyrannosaurus*, een oersterk monster van zestien meter met tanden van elk zestien centimeter.

Uit de reptielen zijn de vogels ontstaan. De eerste vogel, de *archaeopteryx*, had tanden en een staart. In tegenstelling met de *pteranodon*, die leerachtige vlerken bezat, had hij echte veren.

Op een gegeven ogenblik is er toen iets gebeurd, waardoor al die monsters binnen heel korte tijd uitstierven. Misschien was de oorzaak weer een verandering in het klimaat; ook wordt wel beweerd, dat de kleinere dieren de eieren van de saurussen opaten, zodat er geen nieuwe reuzen geboren werden. Hoe het ook zij, de geleerden zijn er nog niet achter.

Waar we wél zeker van zijn, dat is, dat het in die tijd op aarde allesbehalve gezellig was. Als je wilt weten hoe het er toen ongeveer uit zag, moet je maar eens op de volgende bladzijden kijken.

1. Pteranodon (spanwijdte negen meter)
2. Tyrannosaurus
3. Struthiomimus
4. Allosaurus
5. Dimetrodon (vleesetende hagedis)
6. Archaeopteryx (de oervogel; schakel tussen reptielen en vogels)
7. Saltoposuchus
8. Rhamphorhynchus
9. Krokodil (vijftien meter lang)
10. Struthiomimus
11. Plesiochelys (schildpad)
12. Podekosaurus
13. Megalosaurus
14. Ankylosaurus
15. Triceratops (neushoornhagedis, acht meter lang)
16. Tylosaurus (zeedraak)
17. Ichtyosaurus (vishagedis)
18. Plesiosaurus
19. Brontosaurus (werd meer dan dertig meter lang en woog ongeveer veertigduizend kilo)
20. Hadrosaurus (tien meter lang)
21. Iguanodon (tien meter lang)
22. Ornitholestes (springsauriër)
23. Stegosaurus (superegel, negen meter)
24. Dimorphodont macronyx

SJORS
Bultos.

Het geheim van meneer Hassebassie

DOOR HARRY VAN BATENBURG

„Meisjes. . . niks waard," zei Kareltje Bouman verachtelijk en zijn vriend Bert Vermeer was het roerend met hem eens. Ze fietsten van school naar huis, allebei even boos op Ada, Berts jongere zus, die juist op het spannendste ogenblik de scheikundeles in de war had geschopt met haar gegil. De les van meneer Habaski notabene, die de beste van alle goede leraren was. De jongens noemden hem voor het gemak meneer Hassebassie en hij was eigenlijk de vreemdste leraar, die ze ooit gekend hadden. Jaren geleden, kort na de wereldoorlog, was hij uit Polen komen vluchten en nu gaf hij scheikundeles aan de hoogste klassen van hun school. Hij deed dat op een heel bijzondere manier, waar de jongens dol op waren. Bijna elke les bracht hij een aantal flesjes met vreemd gekleurde vloeistoffen mee en als hij die voor de ogen van zijn verbaasde leerlingen door elkaar mengde of op een klein spirituskomfoortje ging verhitten, kon je de gekste dingen beleven. Soms barstte een flesje met een luide knal uit elkaar, een andere keer begon het spul in een reageerbuisje te sissen als een stoommachine en eenmaal verdween de leraar helemaal in een dikke, blauwe gaswolk, die uit een flesje met bruisend schuim omhoogsteeg. Er was toen iets fout gegaan, zei meneer Habaski, terwijl hij kuchend en proestend de ramen opengooide. Sinds die dag zaten de jongens altijd vol spanning te wachten of er weer iets fout zou gaan met de scheikundeproeven, maar de meisjes vonden het doodeng. Vooral Ada Vermeer, die bij haar broer in de klas zat, was steeds bang voor nieuwe ontploffingen en begon al gilletjes te slaken zodra de leraar het spiritusbrandertje aanstak. Bert noemde zijn zus heel onhoffelijk „de gillende hittepetit" en zijn vriend Kareltje was het daar volkomen mee eens.

„Meisjes horen niet in de scheikundeles," zei Kareltje minachtend, „dat is een vak voor mannen. Ik word later uitvinder of cowboy; ik weet het nog niet precies." En omdat hij nog geen keus tussen Edison en Buffalo Bill kon maken, liep hij altijd met een lange lasso in zijn schooltas; daar oefende hij mee op elk gepast en ongepast ogenblik. Hard fietsend kon hij zijn lasso om een lantaarnpaal werpen op tien meter afstand en als hij liep, deed hij het op twintig meter. 's Avonds op zolder bekwaamde hij zich in het vak van uitvinder. Dan deed hij al de scheikundeproeven van meneer Habaski na. Bij Kareltje ging er dan wel vaker iets fout dan bij de leraar. . . Daarom had de brandweer al twee keer moeten uitrukken voor een binnenbrandje bij de familie Bouman.

Nu reden de twee vrienden naar huis in de vaste overtuiging dat Berts zus haar strafwerk dubbel en dwars had verdiend. Meneer Habaski gaf bijna nooit straf, maar deze keer was Ada tijdens de scheikundeproef zo onbehoorlijk gaan gillen, dat hij haar voor straf opdroeg een heel hoofdstuk uit haar boek over te schrijven, met formules en al. „Net goed," vond Bert, „dan moet ze de fijnste les van de week maar niet in de war sturen."

„Echt gemeen," vond Ada. „Kan ik het helpen dat ik altijd de griezels krijg als meneer Hassebassie al dat gevaarlijke spul door elkaar gaat gieten? Je mag tegenwoordig niet eens meer gillen als de school bijna in de lucht vliegt."

Maar intussen krabbelde ze in zenuwachtige haast de ene bladzijde na de andere vol, want ze moest het strafwerk morgenochtend meebrengen en al die gekke formules en getallen hielden je vreselijk op. Ze had pas ruim de helft van het hoofdstuk overgeschreven toen haar moeder haar kwam waarschuwen dat het bedtijd was. Een half uur mocht ze nog op haar kamer doorwerken, toen kwam vader persoonlijk het licht uitdraaien. „Meisjes die zich in de klas niet behoorlijk weten te gedragen, moeten zelf de gevolgen maar ondervinden," zei hij streng.

De volgende dag fietste Ada met een bezwaard hart naast haar broer naar school. Bert had helemaal geen medelijden met haar. „Meneer Hassebassie is de fijnste leraar van de hele school," zei hij. „En als je nog één keer de les in de war stuurt, kijk ik je nooit meer aan.'"

Even voor schooltijd stapte Ada de

klas binnen om meneer Habaski te vertellen dat ze haar strafwerk niet af had. Het viel nogal mee. De leraar was zó verstrooid, dat hij haar nauwelijks hoorde. Voor de lege klas zat hij over een stapel papieren met ingewikkelde formules gebogen en hij rekende alsof zijn leven ervan afhing. „Niet storen. Niet storen," zei hij gejaagd toen Ada naar zijn lessenaar kwam. „Gans grote problemen werk ik uit, jongedame. Als deze proef slaagt, levert de ruimtevaart geen problemen meer op." Hij werd opgeschrikt door de bel, die luid klingelend het begin van de les aankondigde, en met een diepe zucht borg hij de papieren in zijn tas.

„Maar mijn strafwerk," aarzelde Ada nog. „Ik ben er gisteravond niet mee klaargekomen, meneer."

‚O ja, dat strafwerk," sprak de leraar peinzend, „nu ja, zorg maar dat je het vanavond tegen zessen bij mij thuisbrengt; dan heb je nog twee uren na school."

De klas stroomde vol en Ada ging met een zucht van verlichting naar haar plaats. Ze was bang geweest, dat de straf verdubbeld zou worden, maar zó was meneer Habaski niet. Die had het veel te druk met zijn berekeningen en formules. Sommigen beweerden dat hij eigenlijk een groot geleerde was en een uitvinder; dat hij bij zijn huis even buiten de stad een heel laboratorium had laten bouwen. Maar niemand wist daar het fijne van. . .

„Moeder, ik ben klaar," zei Ada die avond om kwart voor zes. „Mag ik even mijn strafwerk naar meneer Hassebassie gaan brengen?"

Moeder gaf haar een standje, omdat ze de naam van de leraar verbasterde, en droeg Bert op even met Ada mee te rijden, omdat het al donker was.

Samen fietsten ze even later door de druilende regen. „Als je nog eens strafwerk hebt," mopperde Bert. „Ik was juist aan een fijn boek bezig en nu kan ik voor jouw plezier een half uur gaan fietsen."

„Voor mijn plezier?" wierp Ada tegen. „Voor het plezier van meneer Hassebassie. Wie laat er nou strafwerk thuis bezorgen? Ik had het evengoed morgenochtend op school kunnen inleveren."

De regen viel bij stromen toen ze klokslag zes uur in de stille buitenwijk aankwamen waar meneer Habaski woonde. De lantarens wierpen wat gelig licht in de Larikslaan, maar te weinig om de huisnummers te kunnen lezen. Daarom moest Bert wel drie keer een tuin inlopen eer ze het huis van de leraar hadden gevonden. Er stond een grote luxewagen voor het hek en juist toen Ada het hek openduwde, kwam de leraar naar buiten, gekleed om uit te gaan en met een aktentas onder zijn arm. Er liepen twee heren naast hem. Ze hadden de kraag van hun jas hoog opgeslagen en hun hoed diep over de ogen getrokken tegen de stromende regen. De heren droegen ieder een koffer.

Aarzelend bleven Ada en Bert bij het tuinhek staan. Ze vroegen zich af of ze meneer Habaski wel met strafwerk konden lastig vallen nu hij op het punt stond om uit te gaan. Maar de leraar deed zelf erg verrast en het leek wel of hij op dit ogenblik niets liever zag dan meisjes met strafwerk. „Ha, die Ada," zei hij verheugd. „Kom je het werk nog even brengen? Zo, Bert, en jij laat je zusje natuurlijk niet alleen door dit slechte weer gaan, hè?" Hij nam het schoolschrift van Ada aan en opende zijn tas. Een van de heren was al naar de auto gegaan en hield het portier uitnodigend open, maar de ander bleef vlak achter de leraar staan en wendde het gezicht af toen Bert hem aankeek.

Meneer Habaski deed het strafwerk in

Samen fietsten ze door de druilende regen.

zijn tas, die uitpuilde van papieren en mappen. Toen scheen hij zich opeens te bedenken. Hij graaide het schoolschrift weer uit zijn tas te voorschijn en zijn toon klonk bars toen hij Ada toesnauwde: „Dit werk lijkt nergens naar. Je hebt het veel te slordig geschreven. Vooruit, je maakt het vanavond nog opnieuw en je laat je vader er zijn handtekening onder zetten, begrepen?" Driftig duwde hij het schrift in Ada's handen en zonder de kinderen te groeten stapte hij nu met de zwijgende man naar de auto.

Stomverbaasd keken Bert en Ada de wagen na, die onmiddellijk wegreed en pijlsnel in de duisternis verdween. „Zie je nu wel dat meneer Hassebassie een echte engerd is?" stampvoette Ada met tranen in de ogen. „Omdat hij een kwaaie bui heeft, kan ik al dat werk opnieuw gaan maken. En ik heb het niet eens slordig geschreven."

Bert zei niets; hij hield veel te veel van meneer Habaski, maar diep in zijn hart moest hij zijn zus gelijk geven. Zo'n onredelijke houding had hij van de altijd vriendelijke meester niet verwacht. . .

Terneergeslagen fietsten ze op huis aan, waar Ada het verhaal in geuren en kleuren vertelde. Moeder vond het wel sneu voor haar, maar vader gaf de leraar groot gelijk „Dat je strafwerk verdient, is al erg genoeg," zei hij, „en als je het dan bovendien nog slordig neerkladdert. . ."

„Maar ik héb het niet slordig geschreven, vader," verdedigde Ada zich wanhopig. „Hier, kijkt u zelf maar."

Met tegenzin bladerde vader Vermeer het schrift door. Als die leraar nu toch zei. . . Maar hij moest toegeven dat het werk inderdaad keurig netjes geschreven was. „Misschien was hij boos, omdat je achter in je schrift wat losse velletje gebruikt hebt," veronderstelde vader. „En die staan wél vol onleesbare krabbels." Toen zweeg hij verbaasd, want de losse vellen achterin hoorden niet bij het schrift. Ze waren niet eens door Ada geschreven en bevatten formules, die veel te moeilijk voor haar waren.

„O, maar ik begrijp het al," lachte Bert. „Meneers tas zat zo vol met papieren, dat deze vellen zeker tussen Ada's strafwerk zijn geraakt toen hij het schrift eerst in zijn tas stopte en later weer teruggaf."

Vader Vermeer bekeek peinzend de formules. „Dat zal de oplossing wel zijn," sprak hij verstrooid. „Ik ben niet zo'n kei in scheikunde, maar in ieder geval gaan deze berekeningen boven jullie verstand." Hij stond op, stak de papieren in een grote gele envelop en borg die weg in zijn bureau. „Morgen geef je ze de leraar maar dadelijk terug," besloot hij.

Het dienstmeisje kwam de tafel dekken en tijdens de maaltijd werd er niet meer over meester Habaski en zijn formules gepraat.

„Kareltje komt straks hier om huiswerk met me te maken, is dat goed?" vroeg Bert. Moeder lachte. „Die malle gewoonte van jullie om éérst met je vrienden een afspraak te maken en daarna pas thuis toestemming te vragen," zei ze. „Maar het is goed, hoor, als jullie elkaar maar niet van het werk afhouden."

Na het eten gingen Bert en Ada ieder naar hun eigen kamer op de bovenverdieping. Vader en moeder zetten zich op hun gemak in hun fauteuil voor het televisieprogramma en het meisje was in de keuken bezig met de afwas. Toen er een half uur later gebeld werd, dacht iedereen dat dat Kareltje was, die samen met Bert huiswerk kwam maken. Maar het wás Kareltje niet. Zodra het meisje de deur geopend had, sprong een zwarte gestalte de vestibule binnen. Hij had de rand van zijn hoed diep over zijn ogen getrokken en de kraag van zijn regenjas hoog opgetrokken. Eer het meisje een kreet kon slaken, had

Vervolg op bladzij 26

KORTE INHOUD: Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley, aan wie ze de geschiedenis van de broche vertellen. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel, waar ze het bewijs geleverd krijgen dat de man weleens gestolen goed koopt. De volgende dag maken Derek en Jim een tochtje in diens auto. Onderweg worden ze aangereden door een grote, zwarte wagen.

Het is mijn wagen niet," zei Derek. ,,Bovendien," voegde hij eraan toe, ,,geloof ik dat de schuld bij u ligt. De auto staat niet in het midden van de weg maar halverwege de berm en de bocht is een heel eind terug. Er is ruimte genoeg om te passeren, maar u moet erg hard hebben gereden, zodat u niet bijtijds kon uithalen."

,,Hoor eens hier" — de man kwam dicht voor het portierraampje van de vrachtwagen staan en in zijn ogen verscheen een kwaadaardige uitdrukking — ,,het gaat je geen steek aan hoe vlug ik reed. Voor deze weg is geen maximumsnelheid vastgesteld. De eigenaar van deze auto zal me de schade vergoeden."

Op dat ogenblik zag Derek tot zijn opluchting Jim terugkomen van de boerderij; hij antwoordde de woedende man dat de eigenaar er juist aankwam en dat die hem zeker van repliek zou dienen.

Jim liep in kalm tempo, maar zodra hij de zwarte wagen en de man in het lichtgrijze kostuum zag, versnelde hij zijn stappen.

,,Hallo, er is toch niets onaangenaams gebeurd, hoop ik?" informeerde hij.

De man wees met een dramatisch gebaar naar de zware deuk, die zijn auto had opgelopen. Jim floot zacht. ,,Dat is niet zo mooi. Hoe is het gebeurd?"

De man brak in een nieuwe woordenstroom los en stelde met nadruk vast dat het ongeval uitsluitend aan Jim was te wijten. Terwijl hij nog sprak, liep Jim naar de achterzijde van de vrachtauto om de schade, die daaraan was toegebracht, op te nemen.

Toen de man zijn woorden even onderbrak om adem te scheppen, merkte Jim op: ,,M'n eigen wagen is er ook niet heelhuids afgekomen. Ik zie hier een bluts, maar het valt mee. Ik zal er geen herrie over maken."

De man in het lichtgrijze kostuum maakte een gebaar van minachting in de richting van de vrachtauto. ,,Wat maakt dat uit voor zo'n ouwe koffiemolen?" tierde hij. ,,Maar mijn wagen is splinternieuw; ik heb hem nog maar zes weken!"

Jim liep naar de cabine van zijn vrachtauto, opende het portier en schoof naast Derek achter het stuur. ,,Dan hebt u pech gehad. Maar een pech, die u aan uzelf hebt te wijten," zei hij door het open portierraam. ,,Ik kon mijn wagen niet verder in de berm plaatsen op gevaar af in de sloot terecht te komen. En er is voldoende ruimte om te passeren. Maar op de landwegen in deze streek moet nu eenmaal voorzichtig worden gereden en als u dat niet zint, kunt u ze beter mijden."

De man leek zich op te blazen van woe-

de. „Dat zullen we eens zien!" schreeuwde hij. „Als u bereid bent me nu vijf pond te betalen als tegemoetkoming in de reparatiekosten, neem ik die misschien aan. Maar wilt u wachten tot ik mijn advocaat heb gesproken, best, dan komt het bedrag zeker op dertig pond. U kunt kiezen."

„Die keuze is heel makkelijk, ik hou het op die dertig pond," zei Jim rustig. „Ga dus naar uw advocaat. Mijn naam is Parsons, van de kippenfarm bij Tedham Green. En wat is de uwe? Als het tussen ons tot een rechtszaak komt, wil ik wel graag weten met wie ik te maken heb."

De man keek even onthutst. Toen herstelde hij zich en zei:

„Wanneer u ook maar een beetje gezond verstand bezit, vereffent u de schade nu onmiddellijk met me. En ik wil u nog wel vertellen dat ik zo hard reed omdat ik een dringende afspraak heb."

„Dan begrijp ik niet dat u hier al langer dan vijf minuten uw tijd staat te verkletsen," merkte Jim op. „In uw plaats zou ik zo spoedig mogelijk doorgaan naar die afspraak. En wat betreft het meteen aan u betalen van vijf pond, waar ziet u me voor aan?" Hij lachte met een brede glimlach. „Ik heb trouwens geen vijf pond. Doet u maar wat u zoëven zei en ga naar uw advocaat."

De donkere, glurende ogen van de man staarden hen enige ogenblikken aan. Daarna keerde hij zich zonder nog een woord te zeggen om, stapte in zijn wagen, trok het portier met een klap dicht en reed weg, even snel als hij was genaderd.

Jim liet een grinnikende lach horen. „Wat een lef, hè?" Hij startte de motor en reed in dezelfde richting als de zwarte wagen, maar veel langzamer. „Die knaap veronderstelde waarschijnlijk me zo bang te kunnen maken, dat ik meteen vijf pond zou afschuiven. Maar waarom zal ik me daar druk over maken? Tussen twee haakjes, dat kippegaas was waardeloos. . . oud, met gaten, groot genoeg om vijf hennen tegelijk door te laten."

Caroline bracht tenslotte op donderdag geen bezoek aan Whitefields, zoals zij en Jane hadden afgesproken. Terwijl het gezin Lester nog aan het ontbijt zat, rinkelde de telefoon. Het bleek Caroline te zijn en ze lichtte Jane in dat ze een bepaald plan had bedacht en in verband daarmee niet naar Tedham Green kon gaan. In plaats daarvan vroeg ze hun alle drie naar Maybury Place te komen.

„Wat, nú?" hoorden de jongens hun zuster roepen. „Ik weet niet zeker. . . ik denk niet. . . O juist . . . Ik moet het mamma vragen. Blijf aan het toestel."

Jane kwam terug in de eetkamer en vertelde haar moeder dat het bezoek van Caroline niet doorging, maar dat ze hen uitnodigde naar haar te komen. Mevrouw Lester keek een beetje verbaasd, maar zei dat ze geen bezwaar had. Jane liep naar de telefoon om te zeggen dat zij zo spoedig mogelijk zouden komen en ging dan aan tafel zitten om haar ontbijt te beëindigen.

„Luister eens: ik ga niet mee," zei Derek na enige ogenblikken. „Ze zal wel ruim tevreden zijn als jij en Robin verschijnen."

„Waar woont die Caroline?" informeerde mevrouw Lester. „Ze schijnt nogal eens van idee te veranderen."

„Aan de andere kant van Mayford, ongeveer anderhalve mijl erbuiten," zei Jane. „Robin en ik kunnen met de bus van tien uur gaan."

„Wat is haar adres?" hield mevrouw Lester aan. „Ik wil graag weten waar jullie zijn."

Dit was een vraag, die niet kon worden ontweken en Jane hoopte dat de naam van het huis haar moeder niets zou zeggen.

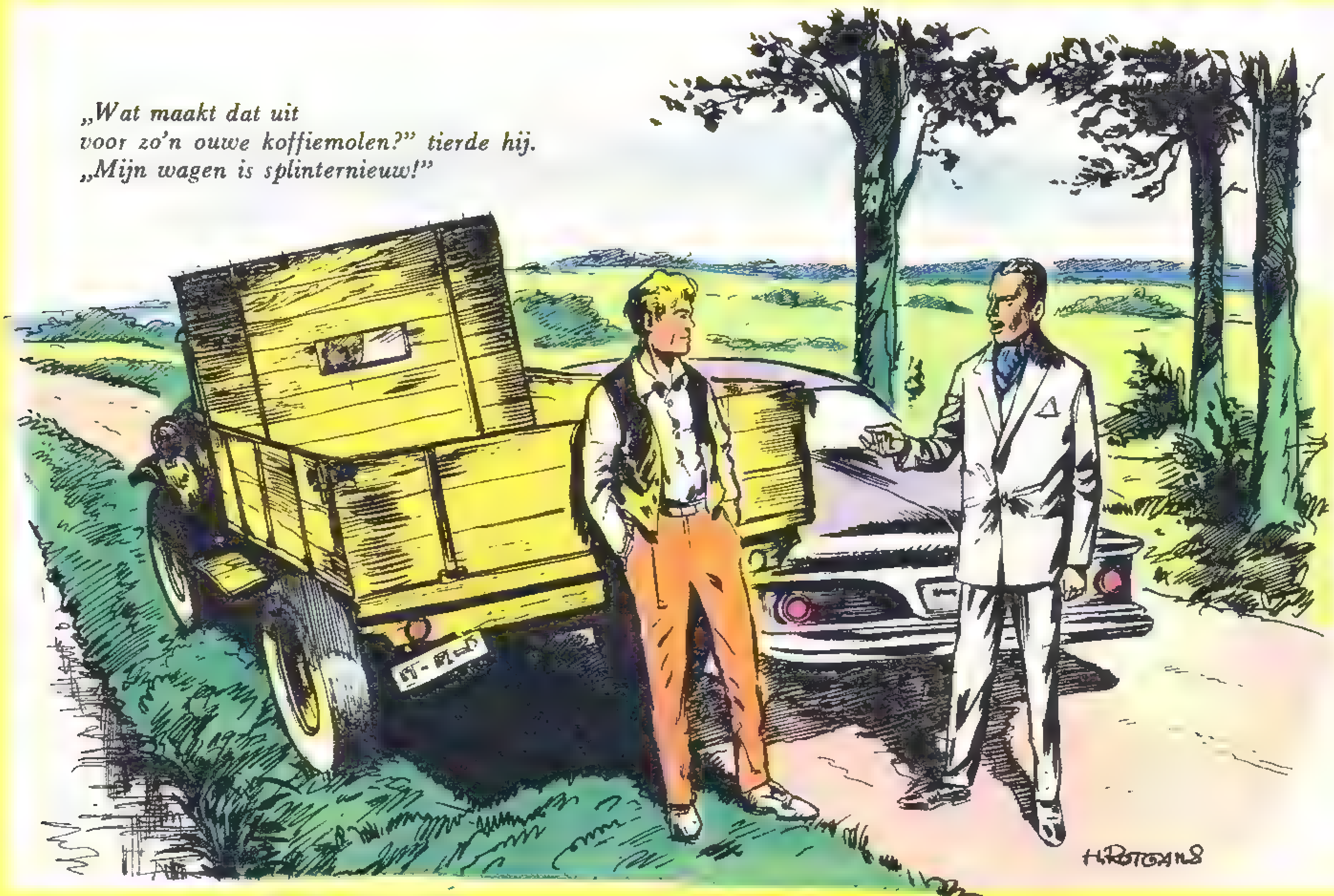
„Maybury Place," antwoordde ze.

Het bleek Jane onmiddellijk dat haar hoop vergeefs was geweest.

„Maybury Place!" echode mevrouw Lester. Op haar voorhoofd verscheen een lichte frons. „Mevrouw Acres heeft me verteld dat Maybury Place de naam is van het landgoed dat door de familie Sudderley wordt bewoond. Het meisje is er, hoop ik, niet aan verwant?"

„Ze is de dochter van Lady Sudderley," bekende Jane met tegenzin. „Zelf heet ze geen Sudderley, dat is de naam van haar stiefvader, sir Henry.

Maar ze is werkelijk heel aardig; ik denk dat ze een ander karakter heeft dan haar moeder."

„Wat maakt dat uit voor zo'n ouwe koffiemolen?" tierde hij. „Mijn wagen is splinternieuw!"

De frons op het voorhoofd van mevrouw Lester werd iets dieper. „Je hebt nooit kennis gemaakt met haar moeder," zei ze een beetje scherp. „Hoe ben je met Caroline in contact gekomen?"

Robin en Jane vertelden hun moeder over de ontmoeting op het veld bij de heide.

„Ik vind het geen prettig idee dat jullie naar Maybury Place gaan," zei mevrouw Lester, nadat zij hun verhaal hadden gedaan. „Natuurlijk heb ik niets tegen het kind zelf. Ik neem grif aan dat ze een lief meisje is. Weet haar moeder ervan?"

„Haar moeder en stiefvader zijn met vakantie in Frankrijk," zei Jane. „Ze woont tijdelijk alleen op Maybury Place. Tenminste, niet echt alleen, want er zijn twee huisbewaarders, een echtpaar... maar het is eenzaam voor haar."

Mevrouw Lester schudde haar hoofd en zuchtte. „Het staat me helemaal niet aan. Maar nu ze jullie eenmaal heeft uitgenodigd, moeten jij en Robin dan maar gaan, voor deze ene keer."

De bus van tien uur bracht Jane en Robin naar een halte ongeveer een mijl buiten Mayford. Daar sloegen zij een weg in, die volgens de kaart, die zij thuis hadden bestudeerd, naar Maybury Place leidde. Het bleek geen lange wandeling te zijn en al spoedig zagen zij op enige afstand een groot smeedijzeren toegangshek. Op het gras, tegen een van de hardstenen zuilen, die het hek droegen, zat Caroline. Ze merkte hen niet dadelijk op omdat ze een boek las; maar na een tijdje sloeg ze haar ogen op, zag hen en wuifde.

„Goedemorgen," riep ze, toen zij dichterbij waren gekomen. „Waar is Derek?"

„Hij had geen zin om mee te gaan," antwoordde Jane.

„O, dat is jammer." De woorden klonken een beetje geïrriteerd. Ze fronste haar voorhoofd en vervolgde: „Ik was er bijzonder op gesteld jullie állen erbij te hebben. Vooral de aanwezigheid van Derek had belangrijk kunnen zijn. Hij is iets ouder dan wij, zodat hij meer gezag kan laten gelden. En dat kan ons van pas komen. Maar goed, we zullen het zonder hem moeten stellen." Ze zweeg even en keek Jane en Robin glimlachend aan. „We gaan naar Londen."

„Wát?" riep Jane verbijsterd.

Tegen een van de hardstenen zuilen zat Caroline.

„Ik zei: we gaan naar Londen," herhaalde Caroline op een toon van beslistheid. „Om een bezoek aan mijn grootmoeder te brengen. Ik moet haar een bijzondere gunst vragen."

Ze stopte haar boek in een grote, haveloze handtas, die naast haar op de grond lag, stond op en vervolgde: „Laten we gaan. Als we flink doorstappen kunnen we in Mayford de trein van elf uur vijftien naar Londen halen."

IX

Caroline zette er een stevige pas in en Jane en Robin — enigszins overbluft — volgden haar. Maar toen Jane enige ogenblikken later van haar verbazing was bekomen, protesteerde ze heftig: „Luister eens, Caroline. We kunnen onmogelijk met jou naar Londen gaan. We hebben niet genoeg geld en bovendien denkt mamma dat we de dag hier op Maybury Place doorbrengen."

Caroline knikte, maar bleef in hetzelfde vlugge tempo doorlopen.

„Maak je geen zorg; ik heb overal aan gedacht," zei ze. „Ik betaal de treinkaartjes en alle andere onkosten. Van het geld dat Stief me heeft gegeven heb ik nog een massa over. Je hoeft ook niet bang te zijn dat je te laat thuiskomt. We zijn in de loop van de middag weer terug. Maak je dus niet benauwd."

Maar de geruststellende woorden van haar vriendin konden de bezwaren van Jane niet wegnemen: naar Londen gaan op kosten van Caroline en voor een doel dat ze nog niet wist, terwijl haar moeder in de veronderstelling verkeerde dat zij op Maybury Place waren, nee, het idee stond haar niet aan.

„Ik wil toch wel graag vanuit het station mamma opbellen en het haar laten weten," zei ze.

„Doe dat liever niet," zei Caroline. „Ze heeft misschien bezwaren. We doen niets verkeerds en er kan je beslist geen narigheid overkomen."

„Dat heb ik geen moment gedacht," verklaarde Jane een beetje ongeduldig. „Daar gaat het me niet om."

„Waarom wil je je grootmoeder bezoeken?" informeerde Robin, die helemaal niet ontdaan was door het vooruitzicht op het onverwachte reisje.

„Dat is een onderdeel van mijn plan," antwoordde Caroline.

Terwijl zij hun weg naar het station vervolgden, vertelde ze dat haar grootmoeder in het bezit was van een kostbare diamanten armband, die ze Caroline zou cadeau geven, zodra ze achttien was geworden.

„Maar de armband ís van mij," verklaarde Caroline nadrukkelijk. „De kwestie is alleen dat oma me vóór mijn achttiende verjaardag te jong vindt om hem te dragen. Als ik haar vertel waarvoor ik de armband nodig heb, zal ze me die wel

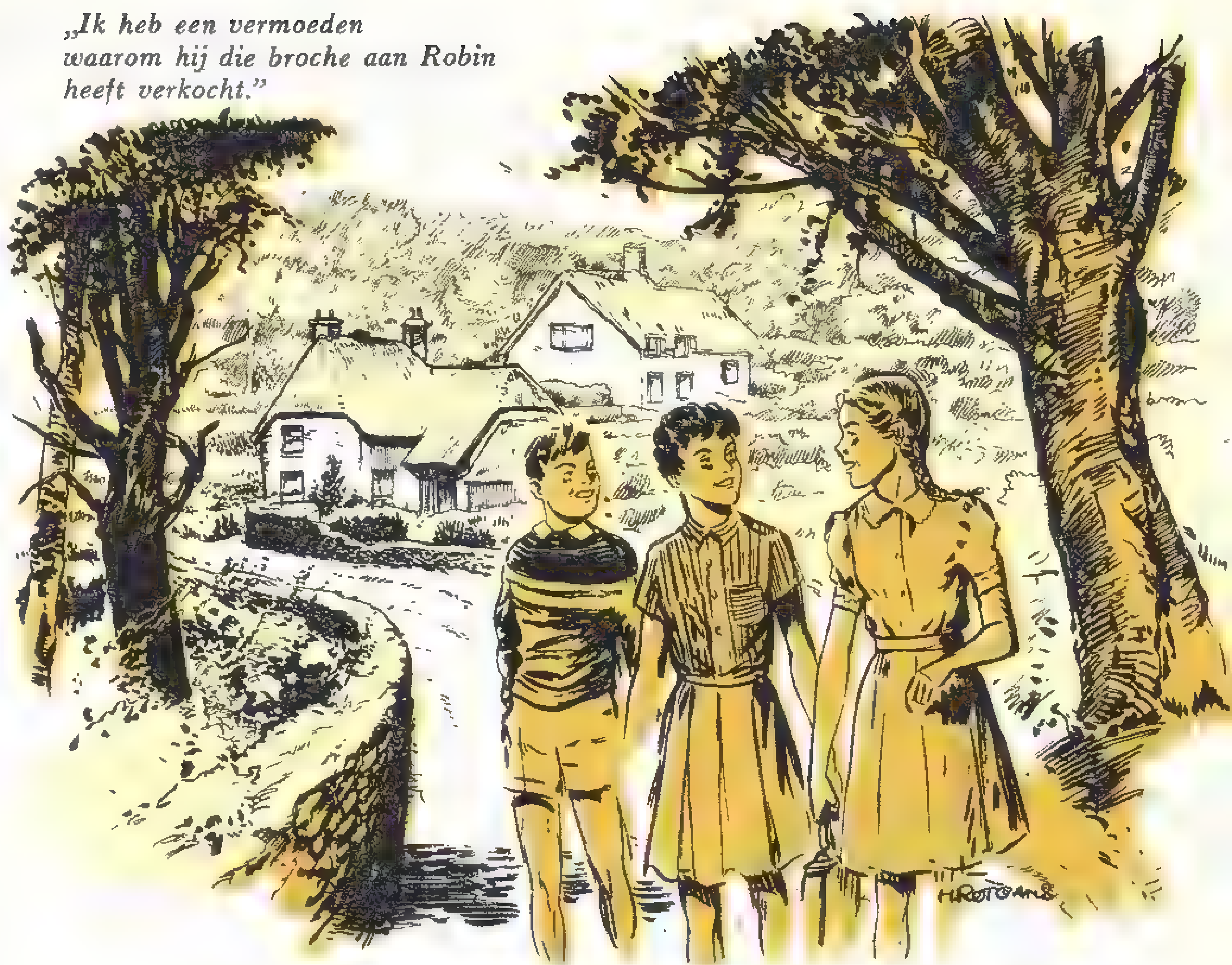
lenen. Ik zal het jullie nu vast zeggen."

Ze wilde meneer Smith verleiden hem te kopen. . .

„Ik zal hem een heel billijke prijs, ver beneden de waarde, laten betalen," zei ze. „Waarschijnlijk zal die meneer Smith bang zijn om hem te kopen, maar als ik met een zeer laag bedrag genoegen neem, zal hij de verleiding niet kunnen weerstaan. En dán zal ik het mamma vertellen en gaan we beiden naar zijn winkel en dwingen hem ons de armband terug te geven voor het geld dat hij mij heeft betaald."

Het leek Jane een goed plan. . . in theorie. Maar ze was er ook van overtuigd dat de uitvoering een ander verloop zou hebben dan Caroline zich voorstelde.

„Laten we aannemen," zei ze, „dat je grootmoeder je het kostbare stuk leent en dat meneer Smith het koopt... dan loop je grote kans het nooit terug te krijgen. Wanneer je daar met je moeder komt om het ding terug te eisen, kan hij voorgeven jou nooit eerder te hebben gezien. Die tactiek heeft hij ook tegenover Robin toegepast."

„Ik heb een vermoeden waarom hij die broche aan Robin heeft verkocht."

Caroline schudde het hoofd. „Dat zal hij in dit geval niet doen," verklaarde ze met diepe overtuiging. „Hij zal begrijpen dat hem een valstrik is gelegd. En hij zal niet in nog groter moeilijkheden willen komen. En dat brengt me iets anders in herinnering: ik heb een vermoeden waarom hij de broche aan Robin heeft verkocht. Hij zat er, om zo te zeggen, mee in zijn maag; hij wilde het ding kwijt."

Robin, die zich de scène in de winkel herinnerde, keek haar aan met een uitdrukking van twijfel in zijn ogen. „Dat geloof ik niet, Caroline," zei hij. „Toen hij het mij toonde, scheen hij het een ogenblik tevoren plotseling te hebben opgemerkt, alsof. . . alsof hij niet wist dat het in zijn bezit was."

„O!" Caroline keek even uit het veld geslagen, maar toen klaarde haar gezicht op en ze zei: „Ik ben erachter! Hij was het vergeten. Het was iets dat daar niet mocht zijn. Hij schrok toen hij het opeens zag en het tot hem doordrong dat het er nog was. Was dat de indruk, die je kreeg, Robin?"

Robin knikte bevestigend. „Ja."

„Dat had ik al gedacht," verklaarde Caroline. „Hij moest van de broche af, omdat. . . omdat. . ."

„Omdat het juweel bezwarend bewijsmateriaal kon zijn," vulde Jane aan, in de stijl van Caroline. De manier van praten en denken van haar nieuwe vriendin wás aanstekelijk, dacht ze.

„Toen ik de winkel binnenkwam," zei Robin opeens, „was meneer Smith met iemand aan het telefoneren. Ik hoorde hem zeggen dat er geen reden was om zich op te winden. „Alles is de deur uitgebracht," zei hij. Hij zei ook nog dat er de heledag niets was gebeurd dat hem ongerust kon maken. . . iets dergelijks. En nadat hij de telefoon weer had opgehangen, maakte hij tegen mij een opmerking over een klok waar de mensen zich druk over maakten."

„Alles de deur uitgebracht!" Caroline herhaalde de woorden langzaam en ze keek nadenkend voor zich uit. „Het bezwarend bewijsmateriaal, natuurlijk. Alles was de deur uitgebracht, behalve het ene kleine juweel dat hij had vergeten."

Zij liepen nu op het voetpad van de grote verkeersweg naar Mayford. Het station lag aan deze kant van de stad, maar ondanks die gunstige omstandigheid bleek de afstand groter te zijn dan Caroline had verwacht en ze drong er tenslotte bij Jane en Robin op aan vlugger te lopen.

„De volgende trein gaat drie kwartier later," voegde ze eraan toe. „Ik heb het nagekeken in het spoorboekje. We moeten, nadat we oma hebben bezocht, weer zo gauw mogelijk terug."

Zij liepen op een drafje de zijweg af, die naar het station leidde en holden de hal binnen. Caroline kocht aan het loket drie retourkaartjes naar Londen. Daarna passeerden zij de controle naar het perron.

„De trein komt over twee minuten binnen," zei Caroline, op de stationsklok kijkend. „We zijn dus tenslotte nog mooi op tijd. Maar. . . Wel verdraaid! Vlug!"

Bij de laatste woorden zakte haar stem tot een geheimzinnig fluisteren; ze greep Jane en Robin ieder bij een arm en sleepte hen bijna door een deur, waar zij toevallig voor stonden.

„Wat is er?" vroeg Jane geschrokken. „Wat mankeert je? Ik begrijp niet. . ."

„Meneer Smith!" siste Caroline. „Hij staat een eindje verder op het perron. Zijn gezicht is half verborgen achter een krant, die hij leest, en daardoor zag ik niet direct wie het was. Hij wacht waarschijnlijk ook op de trein. Wat ellendig! Hij mag ons in geen geval zien. Hij zou jou en mij zeker herkennen, Jane, het is nog maar drie dagen geleden dat we in zijn winkel waren. En als hij Robin herkende, zou alles bedorven zijn. We zullen hier moeten blijven tot de trein aankomt en dan proberen een coupé binnen te schieten zonder dat hij ons ziet."

Eindelijk hoorden zij de trein naderen; hij rolde het station binnen en stopte. Zij stonden op en liepen naar de deur.

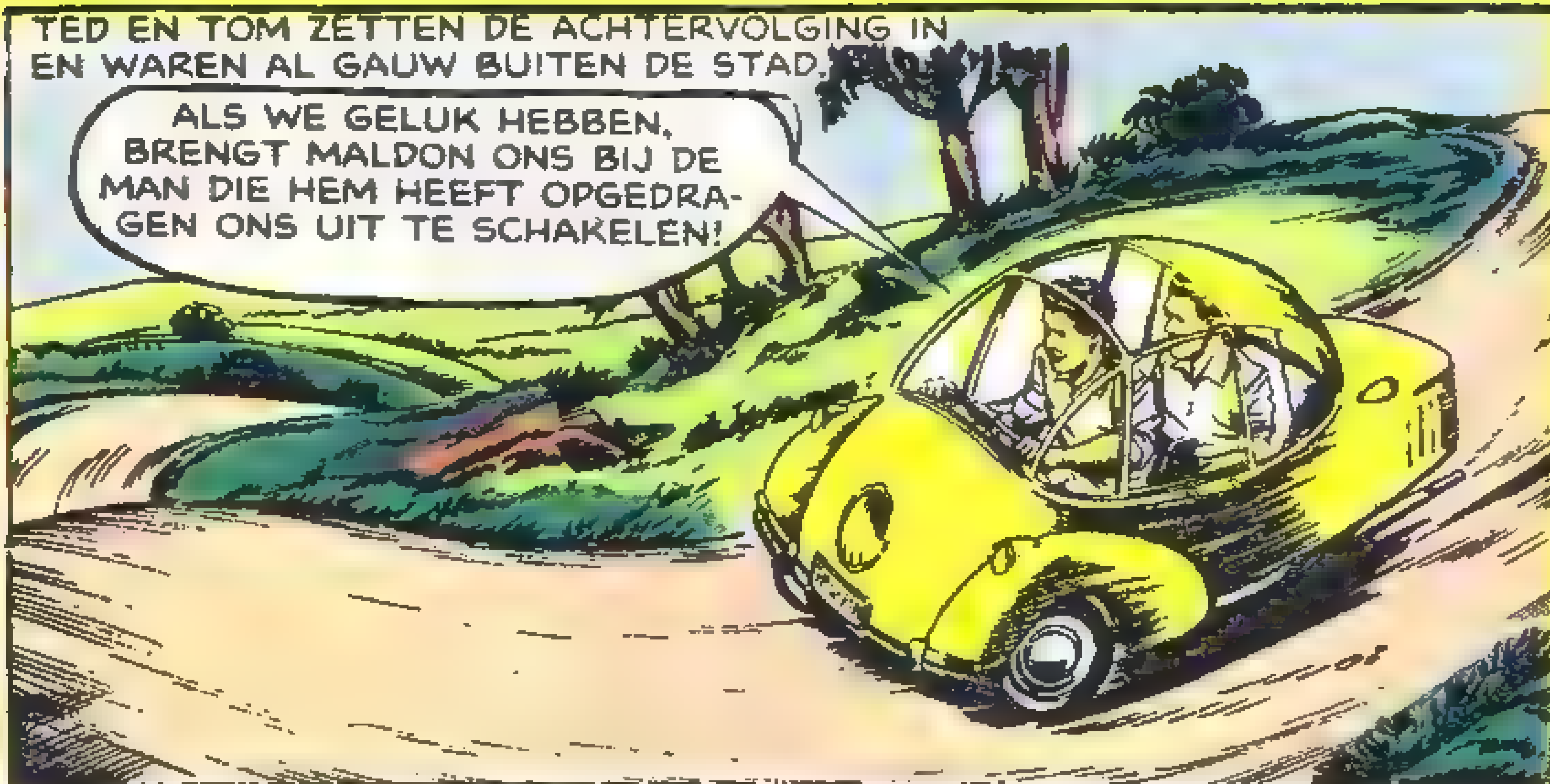
„Hij stapt in," mompelde Caroline, die door de ruit gluurde en tegelijk de anderen met een uitgestrekte arm tegenhield. „Ja. . . nú! Volg me! Vlug!"

WORDT VERVOLGD

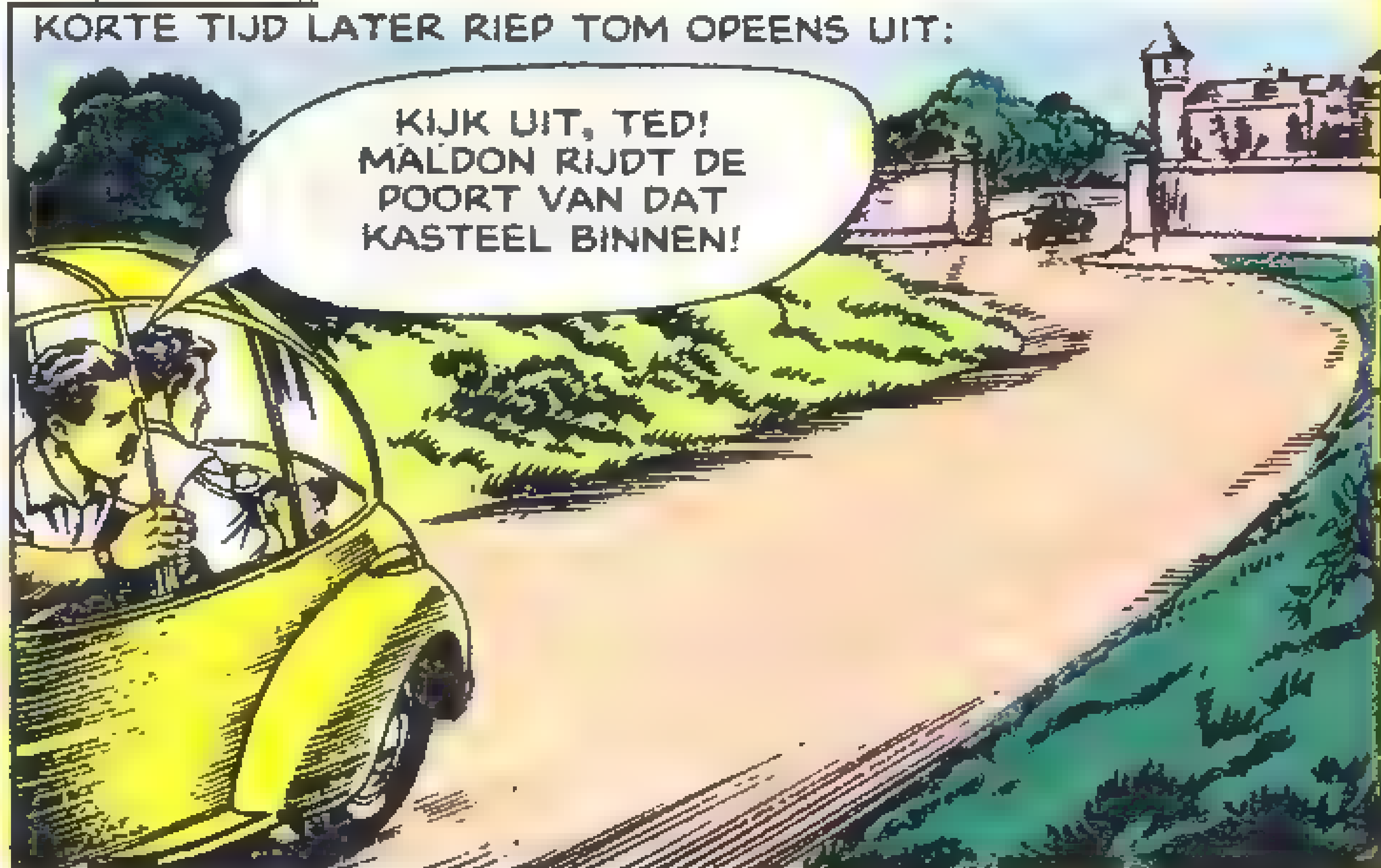
Ted en Tom

en de monsterrace

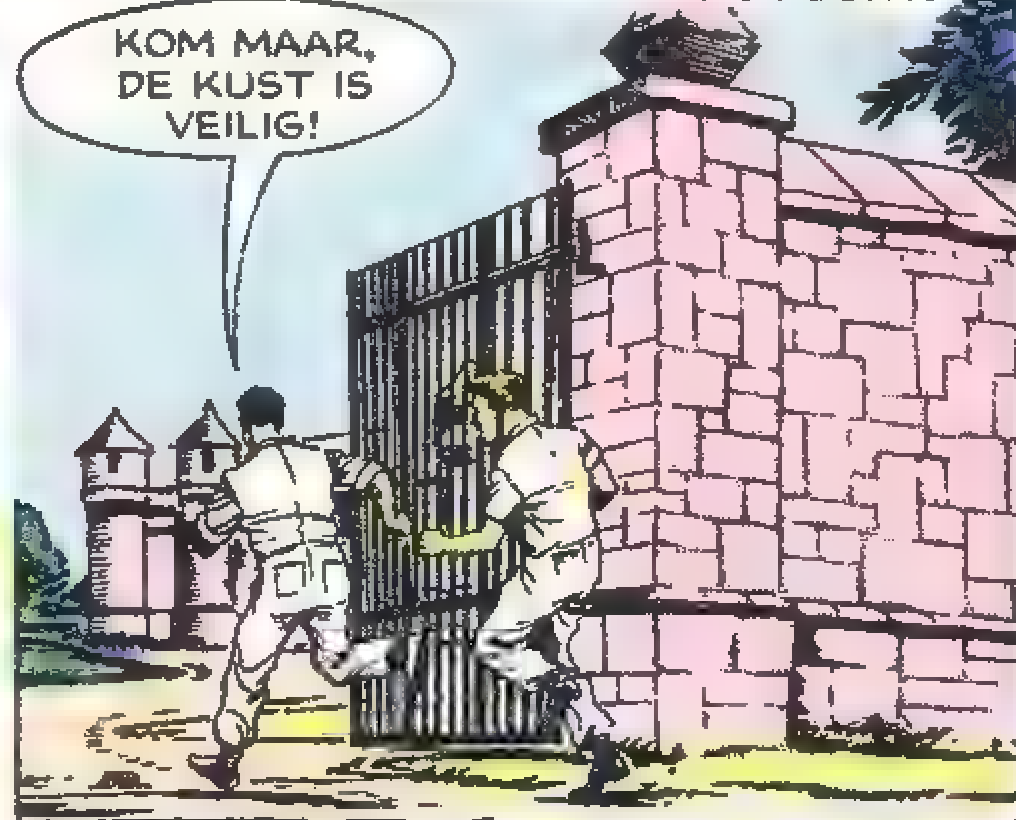
TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN DEEL AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. ZE VERDACHTEN EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, VAN ONEERLIJKE PRAKTIJKEN EN TOEN HIJ IN DESJARDINS OPEENS WERD WEGGEROEPEN, GINGEN ZE HEM ACHTERNA.

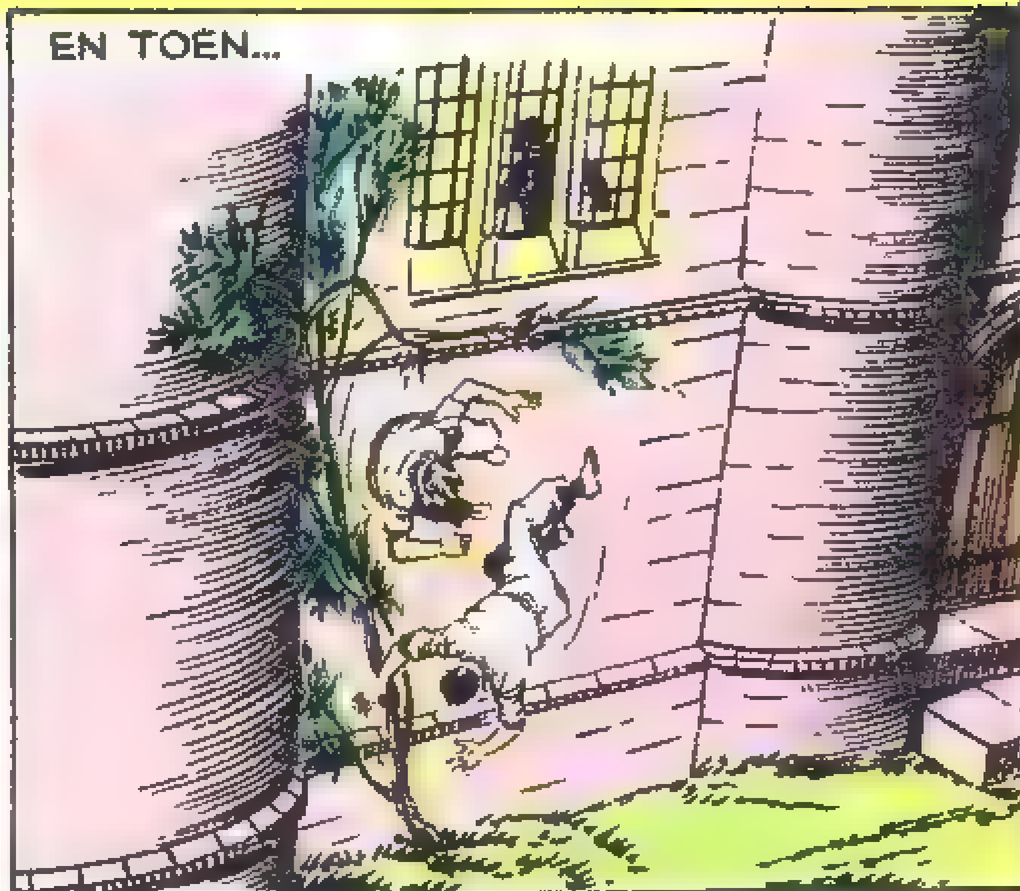

TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS...
PAS OP! WE VALLEN!

EN TOEN...

MENEER EXE RENDE NAAR EEN MICROFOON.
RAWLEY EN BOYCE ZIJN BUITEN! GRIJP ZE EN BRENG ZE HIER!

VERSUFT KRABBELDEN TED EN TOM OVEREIND.
TOM, STA OP, VLUG! DAAR KOMEN...

MAAR HET WAS AL TE LAAT...

TEGEN DE OVERMACHT KONDEN ZE NIET OP.

TED EN TOM WERDEN VOOR MENEER EXE GEBRACHT...
WELKOM OP HET KASTEEL, HEREN! JULLIE BEZOEK KOMT WERKELIJK PRACHTIG OP TIJD! IK HEB AL EEN KAMER VOOR JULLIE LATEN INRICHTEN!
IK WEET NIET WAT U VAN PLAN BENT, MAAR U BENT NOG NIET VAN ONS AF!

DE VRIENDEN WERDEN IN EEN KALE RUIMTE GEBRACHT
ZO, RUST HIER MAAR EENS LEKKER UIT. DE RACE IS VOOR JULLIE TEN EINDE. MORGEN VERTREKT HET SCHIP MET DE RENNERS EN DE WAGENS, MAAR JULLIE GAAN NIET MEE!

TOEN SLOEG DE ZWARE DEUR MET EEN KLAP DICHT.
WE ZIJN OPGESLOTEN! WAT NU?

TED RENDE NAAR HET RAAM.
WE ZITTEN BOVEN IN EEN TOREN! MENEER EXE NEEMT GEEN HALVE MAATREGELEN!

TED HAALDE EEN ZAKMES TE VOORSCHIJN.
EN TOCH GEEF IK DE MOED NIET OP! WE MOETEN HIER OP TIJD UIT ZIEN TE KOMEN!

Het geheim van meneer Hassebassie

Vervolg van bladzij 19

de man zijn ene hand voor haar mond geklemd en hield hij met zijn andere hand haar handen op de rug. Een tweede gestalte sloot de deur achter zich en holde meteen door naar boven.

Daar zat Ada over haar huiswerk gebogen, toen ineens de kamerdeur geopend werd en een vreemde man binnenstapte. Hij droeg een soort masker voor zijn gezicht, maar Ada zag in één oogopslag dat hij dezelfde hoed en regenjas droeg als de man die naast meneer Habaski in diens tuin had gestaan. Ze wilde van schrik juist afgrijselijk gaan gillen, toen ze de revolver in zijn hand zag. . . Ze sloot haar mond met een klap en dacht ontzet: Dit is onmogelijk. Zo iets komt alleen in boeken voor of op de film. . . Maar de man die daar midden in haar kamer stond, was wel degelijk echt en zijn revolver leek niet op een klapperpistool.

„Dat schrieft. . . dat strafwerk," fluisterde de indringer met een vreemd accent. „Dat schrieft von meneer Habaski. Schnell of ik skiet."

Ada hoorde de deur van Berts kamer opengaan. Bert had natuurlijk ook de bel gehoord en vroeg zich af waarom Kareltje zo lang beneden treuzelde. Bevend reikte Ada de gemaskerde indringer het strafwerkschrift, dat open op tafel lag.

„Dat alles?" siste de man.

Ada knikte met ogen als theeschoteltjes. Het is een droom, gonsde het door haar hoofd. Dit is een nachtmerrie. Straks word ik wakker en ik lach me ziek.

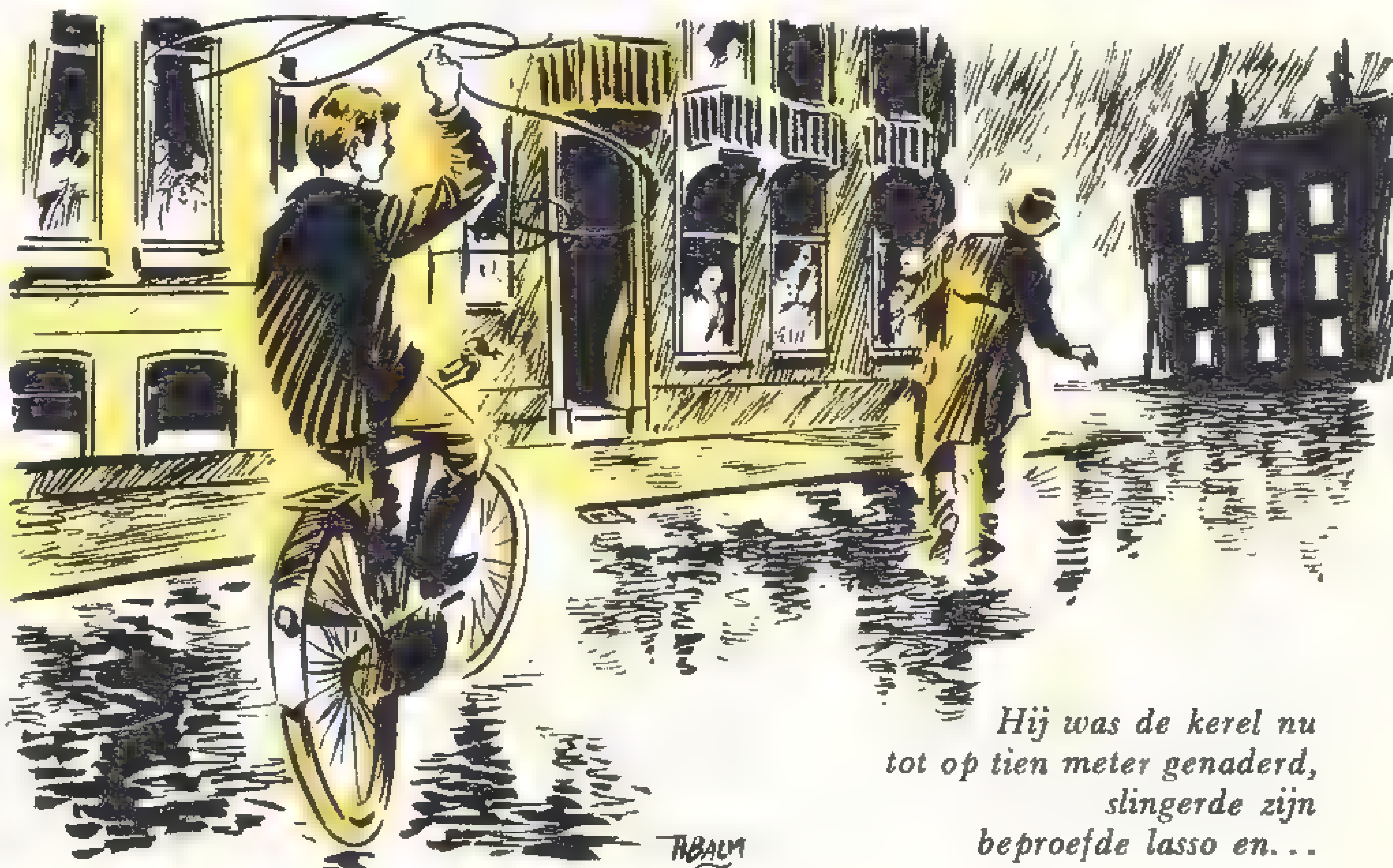
„Karel," riep Bert op de gang, „kom maar naar boven, ouwe jongen." Maar er kwam niemand naar boven. . . er rende iemand naar beneden. De voordeur dreunde dicht en op hetzelfde ogenblik was het hele huis in rep en roer, want in de vestibule begon het dienstmeisje te krijsen en in haar kamer gilde Ada dat het ijselijk was om aan te horen. Vader en moeder kwamen ontzet van hun televisie gelopen. Moeder botste tegen het meisje op, dat luidkeels „een vent, een vent," stond te schreeuwen, en vader rende met drie treden tegelijk de trap op en sprong tegelijk met Bert Ada's kamer binnen. De deur was daar eigenlijk te smal voor en zo raakten ze even in de knel. Terwijl vader en Bert zich uit de knoop worstelden, klonk buiten het starten van een auto, die razendsnel optrok. . .

Toen kwam Kareltje. Nee, hij was er eigenlijk al, maar hij had het zo druk gehad met zijn lasso rond de lantarenpalen te mikken, dat hij bijna tegen de zwarte auto opreed, die voor het huis van zijn vriend geparkeerd stond. Kareltje sprong nog juist bijtijds van zijn fiets om ongelukken te voorkomen. Op dat ogenblik vloog de deur van Berts huis open en snelden twee vreemde kerels naar buiten. Op datzelfde ogenblik ook begon het tweestemmig gegil van Ada en het meisje, dat tot ver in de omtrek te horen was. Eer Kareltje van zijn eerste schrik en verbazing bekomen was, zag hij de voorste kerel in de auto springen en de motor starten. De tweede had pech. Die glibberde uit over het natte stoepje en kwam op zijn zitvlak in de goot terecht. De eerste vluchteling had daar in zijn haast niets van gemerkt; die dacht dat zijn makker volgens afspraak achter in de auto was gesprongen en reed er vandoor alsof de politie hem op de hielen zat.

Arme tweede! Hij sprong druipnat overeind en begon de auto achterna te hollen. Intussen bereikte het concert in huize Vermeer een ijselijk hoogtepunt, want ook vader Vermeer verhief nu zijn bas en Bert schreeuwde uit een bovenraam: „Houd hem. Houd hem." Dat alles bij elkaar was voor Kareltje Bouman voldoende aansporing om opnieuw op zijn fiets te springen en lassozwaaiend achter de vluchteling aan te racen. Hier en daar vlogen deuren en ramen open, maar Kareltje vervulde de hoofdrol in de klucht. Hij was de kerel nu tot op tien meter genaderd, slingerde zijn beproefde lasso en. . . haalde de buit binnen. De lus was rond hoofd en schouders van de man gezwiept, die — op deze schok niet verdacht — een prachtige salto maakte en voor de tweede keer in de goot belandde. Maar deze keer bleef hij liggen, helemaal knock-out. Kareltje Bouman snelde juichend op zijn prooi af en verpakte hem netjes in de rest van het touw.

Van alle kanten kwamen nu mensen toelopen, vader Vermeer voorop, en Bert, die zijn vriend bewonderend op de schouder sloeg. Er klonken verbaasde en geergerde uitroepen van laatkomers, die wilden weten waarom die arme man daar in de goot lag, en vader Vermeer had het druk met dingen uit te leggen, die hij zelf ook niet goed begreep. Wat later kwam met loeiende sirene een politiewagen de straat in en de verpakte bandiet werd samen met Kareltje, Bert, Ada en papa Vermeer meegenomen voor een voorlopig verhoor. Dat was het einde van het eerste bedrijf.

Het tweede speelde op het politiebureau. De strafwerkdief deed niet mee, want hij was nog steeds niet bij zijn positieven gekomen. De dokter constateerde dat de smak op de keien flink was aangekomen. De man had een buil als een aardappel en hij zou wel een hersenschudding hebben opgelopen. De indringer was dus opgenomen in het ziekenhuis, waar een potige diender naast zijn bed bleef zitten tot hij in het land der levenden zou terugkeren. En intussen trachtten vader, Ada, Bert en Kareltje de commissaris duidelijk te maken dat die gemaskerde bandiet, compleet met revolver, alleen maar Ada's kamer was binnengedrongen om haar strafwerk te stelen. Meneer de commissaris had alle moeite zich te bedwingen.

Hij was de kerel nu tot op tien meter genaderd, slingerde zijn beproefde lasso en. . .

Zo iets was toch ál te dwaas: een roofoverval om een strafwerkschrift... Nee, nu moest Ada zich niet aanstellen en eens eerlijk opbiechten wat er nu precies gebeurd was. Het meisje vertelde voor de zoveelste maal wat ze er zelf van wist en dat was maar een bitter klein beetje. En vader vertelde wat hij ervan wist, en dat was nog minder. Kareltje Bouman telde helemaal niet mee, want die had alleen maar zijn lasso geworpen, maar tenslotte kwam Bert met een belangrijke aanwijzing. Hij wist zich te herinneren wat voor soort auto ze bij het huis van meneer Habaski hadden gezien en ook hoe de tweede man, die er met het huiswerkschrift vandoor was gegaan, gekleed was.

,,Het is een vreemd verhaal," peinsde de commissaris. ,,Als er geen grote mensen bij betrokken waren, zou ik zeggen dat de kinderen het hele verhaal uit hun duim gezogen hebben. Enfin, we zullen die meneer Habaski eens opbellen; misschien weet hij de oplossing van het raadsel." Hij gaf een inspecteur opdracht meneer Habaski op te bellen. De telefoon ging over... blééf rinkelen, maar de leraar gaf geen gehoor. Er werd een rechercheur naar de Larikslaan gestuurd, maar die kwam onverrichter zake terug. Meneer Habaski was niet thuis.

,,Vanzelf niet," zei Bert. ,,Hij is met die twee vreemde mannen meegegaan. Ze droegen elk een koffer. En als u het mij vraagt, dan had hij helemaal geen zin om in die auto te stappen. Hij... hij deed zo vreemd, zo zenuwachtig..."

De commissaris keek Bert aan met een harde blik in zijn ogen. ,,Het wordt steeds gekker," zei hij bars. ,,Dus volgens jou zou de leraar ontvoerd zijn?"

,,Ja, om die formules," viel Ada haar broer bij. ,,Ze zeggen dat meneer Habaski een uitvinder is."

,,De formules," zei vader verbaasd. ,,Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben." En hij legde de politiemannen uit wat hij achter in Ada's schrift had gevonden. Met een ongelovig gezicht luisterden de mannen toe en het eind van het liedje was dat het hele gezelschap weer in de politiewagen werd geladen om het onderzoek in huize Vermeer voort te zetten. Het was intussen zo laat geworden, dat de kinderen naar bed moesten, maar van slapen kwam die nacht niet veel...

De volgende morgen verscheen meneer Habaski niet op school. Niemand verwonderde zich daarover. Hij zal wel ziek zijn, dachten de kinderen. Alleen het hoofd van de school was door de politie ingelicht en Ada, Bert en Kareltje hadden de strenge opdracht gekregen om over het gebeurde te zwijgen tot het politieonderzoek achter de rug was.

Maar er zijn altijd mensen met een scherpe neus voor nieuws: de journalisten, die dag en nacht op pad zijn om hun kranten te vullen. Diezelfde avond stond

We werden gevonden in een schuur dicht bij de grens.

er met vette koppen in het plaatselijk blad te lezen:

Wild-westtonelen in onze stad. Fietsende cowboy vangt voortvluchtige indringer. Gillende meisjes slaan alarm. Meneer Habaski ontvoerd? Gevangen bandiet zwijgt in alle talen...

En dan volgde het sensationele verhaal van Kareltje met zijn lasso, van Ada met haar strafwerk en alles wat de journalisten gehoord hadden of veronderstelden. De hele voorpagina werd ermee gevuld en voor nadere bijzonderheden verwees de krant naar pagina 3, vijfde kolom... Ada, Bert en Kareltje waren opeens de helden van de school, maar zij vonden het niet leuk, al die belangstelling. Ze waren maar al te blij toen de krant een dag later kon berichten:

Ontvoerde leraar gevonden. Aanwijzingen van schooljongen leidden tot ontmaskering van internationale spionagebende. Strafwerkschrift bevatte kostbare formules. Meneer Habaski is beroemd ruimtevaartdeskundige.

En zo volgde de ontknoping van het drama, dat voor Ada, Bert en Kareltje nog vele raadselen had. Meneer Habaski heeft het hun allemaal haarfijn uitgelegd tijdens een schoolfeest, dat hij ter ere van zijn dappere leerlingen gaf.

Hij was na de oorlog naar Nederland gevlucht, omdat men hem in zijn eigen vaderland zijn werk en studie onmogelijk maakte. Hier had hij een andere naam aangenomen en was hij later tot scheikundeleraar aangesteld. In zijn vrije tijd werkte hij verder aan zijn opzienbarende uitvinding: een goedkope brandstof voor raketten, waarmee men ruimtevaarders naar andere planeten kon zenden. Maar op de een of andere manier hadden buitenlandse spionnen hem weten te vinden.

En juist op de avond toen Ada haar strafwerk moest komen inleveren, waren twee kerels het huis van meneer Habaski binnengedrongen om hem te ontvoeren. Al zijn belangrijke papieren moest hij meenemen, maar de voornaamste formules had hij in zijn aktentas gehouden. Vlak voordat hij werd gedwongen in de auto te stappen, kwamen Bert en Ada met het strafwerk aanzetten. De ontvoerders mochten geen argwaan wekken en dus lieten zij meneer Habaski even met zijn leerlingen praten. Daar maakte hij gebruik van om vlug de kostbare formules in Ada's schrift te smokkelen, in de hoop dat vader Vermeer ze zou vinden als hij het strafwerk nakeek.

Alles liep zoals meneer Habaski het had uitgekiend, maar de vreemde spionnen waren nog slimmer dan hij... Nauwelijks was de zwarte auto op een eenzame weg buiten de stad gekomen of de chauffeur, die zélf ook een geleerde was, besloot te onderzoeken of de belangrijke formules wel in de tas zaten. Zij waren er niet en de tweede spion herinnerde zich dat meneer Habaski het schrift van Ada eerst in zijn tas gestopt en toen weer teruggegeven had. De rest begrepen ze toen wel. Ze hebben meneer Habaski teruggereden naar zijn huis; daar hebben ze hem in de kelder opgesloten en vervolgens zijn ze een snelle overval op Ada's strafwerkschrift gaan plegen. Konden zij weten dat vader Vermeer die formules veilig had opgeborgen?

,,En dan was er nóg iets waar de schurken niet op gerekend hadden," lachte meneer Habaski. ,,Dat Ada zo hard kan gillen en dat Kareltje Bouman kan lassowerpen als een volleerde cowboy."

Dolgelukkig met het veroverde schrift was de chauffeur in zijn wagen gesprongen en ontdekte pas twee straten verder dat hij zijn makker verloren had. Toen durfde hij niet meer terug, want de hele buurt was in rep en roer. In paniek is hij naar de Larikslaan gereden, waar hij meneer Habaski ophaalde voor de politie daar een onderzoek zou instellen. Gebonden en geblinddoekt werd meneer Habaski meegevoerd in een dolle, nachtelijke rit. Maar de spion durfde met zijn slachtoffer de grens niet meer over.

,,Ja, de arm van de wet reikt ver," besloot meneer Habaski zijn verhaal. ,,Twee dagen later werden we gevonden in een schuur dicht bij de grens. Ik ben jullie allen zeer dankbaar en ik zou nu als toppunt van de feestvreugde willen voorstellen, dat Ada een nummertje gillen gaf."

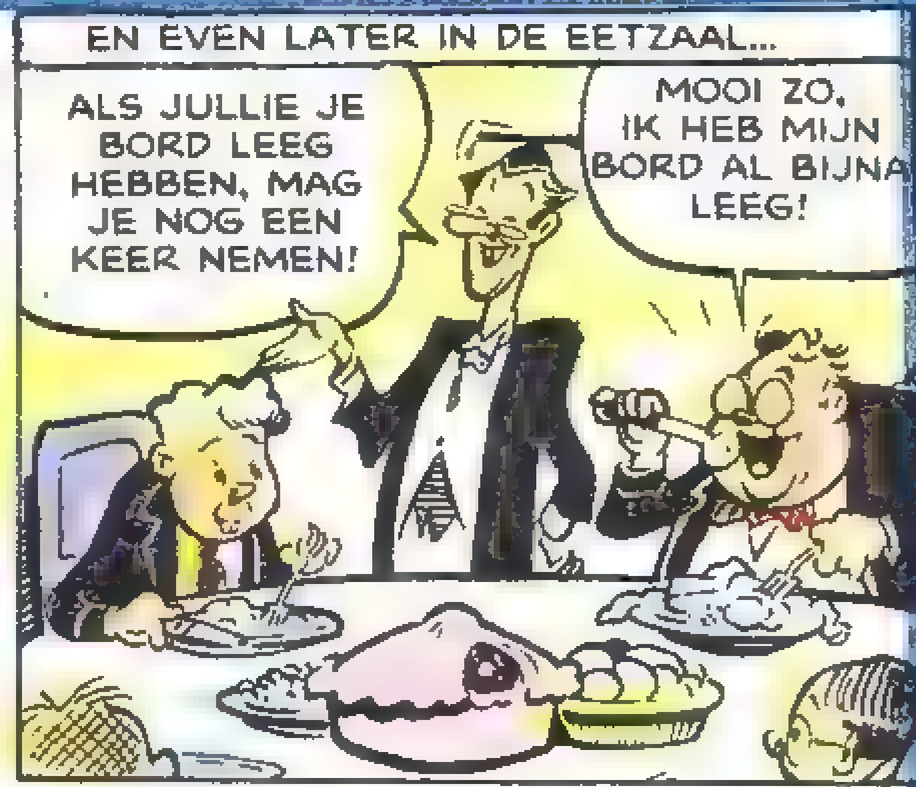
Alle leraren en leerlingen keken lachend naar Ada. Toen klom Kareltje Bouman op een stoel, haalde rustig een lang eind touw uit zijn zak en ving met één welgerichte worp meneer Habaski in zijn lasso. Onder luid gejuich van alle leerlingen werd meneer Hassebassie de school rondgedragen, want hij was tenslotte de fijnste leraar die er op de wereld bestond...

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

HELP! WAT GEBEURT ER? MIJN BRIL IS HELEMAAL BESLAGEN!

LIEVE HELP, WAAR IS DIE TAART GEBLEVEN?
EETZAAL
VRAAG DAT MAAR AAN HARRY!

ALLE MENSEN, DIE NIEUWE JONGEN WORDT NET ZO DIK ALS BILLIE!
H. HAP
GRIEKS

WÁT? EEN HÓND? NEEM JIJ DAARVOOR AL DAT ETEN MEE?
JA, MENEER. HIJ HEEFT ALTIJD ZO'N ENORME HONGER!
TANTE

MIJN TANTE IS ZIEK; ALS ZE WEER BETER IS WIL IK HEM AAN HAAR CADEAU GEVEN!
IK BEGRIJP HET. MAAR EEN HOND HEEFT OOK BEWEGING NODIG. JE MOET WAT MET HEM GAAN LOPEN!

INTUSSEN...
DE EETZAAL GAAT DICHT, BILLIE!
KAN ME NIET SCHELEN, IK BLIJF HIER! IK LAAT ME NIET OP MIJN KOP ZITTEN DOOR DIE NIEUWE!
EETZAAL

EN ZO BRACHT BILLIE DE NACHT IN DE EETZAAL DOOR...
POEH, IK BEN GERADBRAAKT, MAAR IK MÓÉT ALS EERSTE AAN HET ONTBIJT ZIJN!

DE VOLGENDE MORGEN WAS BILLIE KLAAR VOOR DE AANVAL...
ALLE MENSEN, BILLIE, BEN JE ER AL? WIL JE EEN EI?
RING
GEEF ER MAAR VIJF!

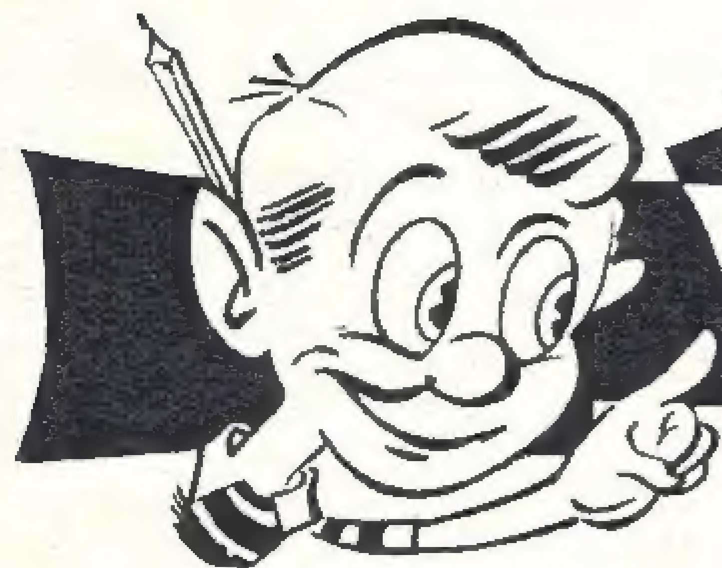

IK WED DAT DIE HARRY NOG NIET EENS ZIJN BED UIT IS! HA, HA, IK BEN WEER KAMPIOEN ETEN!

HET SPIJT ME, JONGENS. BILLIE HEEFT ALLES OPGEGETEN!
WÁT? HEEFT DIE DIKKE...
JA, IK WOU JULLIE BEWIJZEN DAT IK MEER KAN ETEN DAN HARRY!

MAAR IK EET HEEL WEINIG, BILLIE! AL DAT ETEN WAS VOOR MIJN HOND!
WÁT? DUS IK HEB GEWONNEN VAN EEN HÓND?! WAT ZULLEN WE NOU...?

HARRY, GA EEN EIND LOPEN MET JE HOND!
ZOEK ZE!
JA, MENEER, WE GAAN AL!
SNUF!
SNUF!

PAK HEM!
HELP! ROEP DAT BEEST TERUG! IK BEN BANG VOOR HONDEN!
SNUF!
IK DACHT DAT JE NIET VAN HARDLOPEN HIELD, BILLIE!

Kruiswoordpuzzel

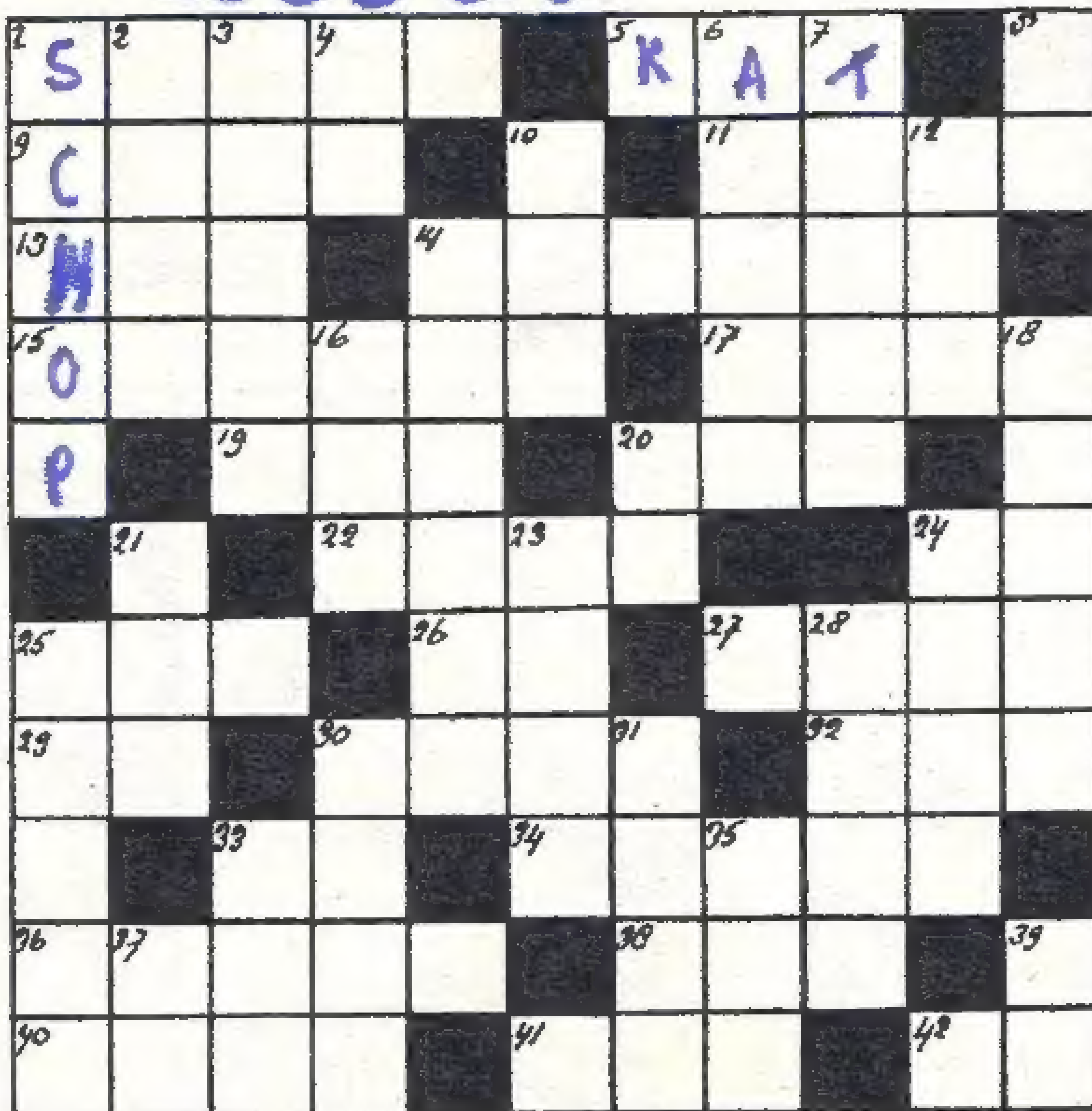
ingezonden door Simon Kramer *(15 jaar) in Franeker:*

Horizontaal:

1 Achternaam van Italiaanse filmster
5 Huisdier
9 Door twee deelbaar
11 Niet stuk
13 Schrijfgereedschap
14 Niet ziek
15 Toegangsprijs
17 Straten (Frans)
19 Vroeger
20 Meisjesnaam
21 Klinker
22 Beker
24 Mijns inziens (afk.)
25 Hectogram
26 Water in Friesland
27 Deel van het been
29 Rund
30 Stand der edelen
32 Inwoner van Ierland
33 Hoogduits (afk.)
34 Warme maaltijd
36 Zoetwatervis
38 Deel van tennispartij
40 Deel van de voet
41 Friese jongensnaam
42 Voorzetsel

Verticaal:

1 Schepwerktuig
2 Verhittingsruimte
3 Interest
4 Voegwoord
6 Esdoorn
7 Uniform
8 Namelijk (afk.)
10 Ontkenning
12 Plaats in Gelderland
14 Klaar
16 Veerkracht
18 Mannelijk rund
20 Persoonlijk voornaamwoord
21 Bezittelijk voornaamwoord
23 Verdriet
24 Klein diertje
25 Te velde staand gewas
28 Klinknageltje
30 Plaats aan de Golf van Aden
31 Slimheid
33 Op welke wijze
35 Ontkenning
37 Ontkenning (Frans)
39 Niet parkeren (afk.)

Sterpuzzel

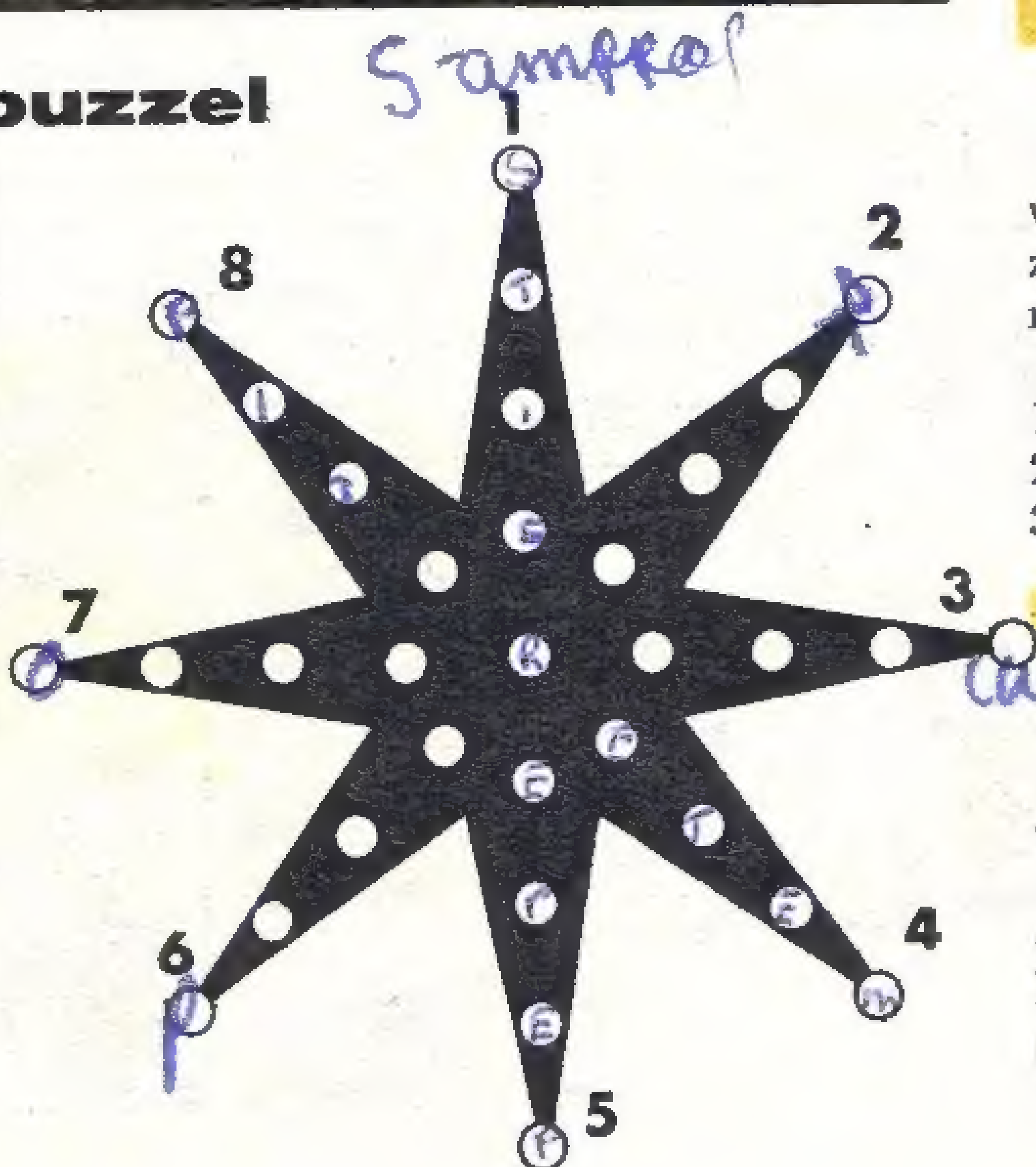
Zoals je ziet, heeft deze ster allemaal witte stippen en het is de bedoeling, dat daarin letters komen te staan. Je werkt van de acht punten van de ster uit naar het midden toe en vult dus acht woorden van vijf letters in.

In het midden kan natuurlijk maar één letter staan, dus je begrijpt, dat elk woord met dezelfde letter moet eindigen.

Als je klaar bent, vormen de letters op de punten van de ster de naam van een gerecht.

De omschrijving van de woorden luidt:

1 mannelijk rund
2 roofdier
3 giftslang
4 honderd centimeter
5 specerij
6 steunpilaar
7 bestelling
8 kweker

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Spreekwoordenpuzzel

EEN KIP DIE KAKELT HEEFT HAAR EI GELEGD

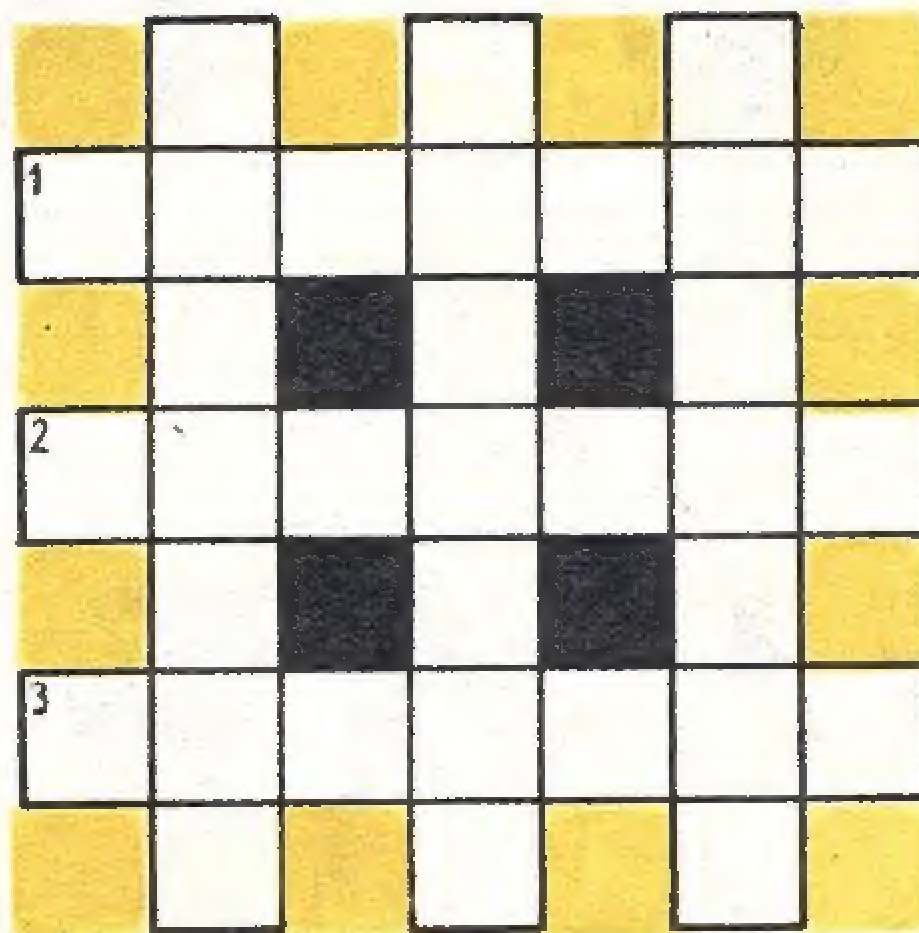
De gevraagde woorden zijn: 1 NIET; 2 KIK; 3 PET; 4 KEI; 5 AF; 6 LEED; 7 HE; 8 HAGEL; 9 AR; 10 DEEG.

Puzzelsom

Kei — i + telg — g + klap — k + peer — e = ketellapper.

Ree — e + geen — e + zon — n + mier — i = regenzomer.

VLECHTMATJE

Als je van links naar rechts de goede woorden opgeschreven hebt, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.

De omschrijvingen zijn:

1. Militair van hoge rang
2. Instelling voor openbare veiligheid
3. Ledigen

WERELDQUIZ

1) Rome. 2) Revolver. 3) Je mag de straat van deze kant niet inrijden. 4) Vincent van Gogh. 5) Het heelal. 6) Lepelaar, giraf, zebra, hert, struisvogel, krokodil. 7) Spanje. 8) Ja. 9) Chevrolet. 10) De poot van de flamingo staat verkeerd om. 11) Watermolen.

IN HET LAND VAN FAKIRS EN VLIEGENDE TAPIJTJES...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.